VIII. évfolyam, 46. szám

1952. november 13.

Ludas Matyi

70 fillér

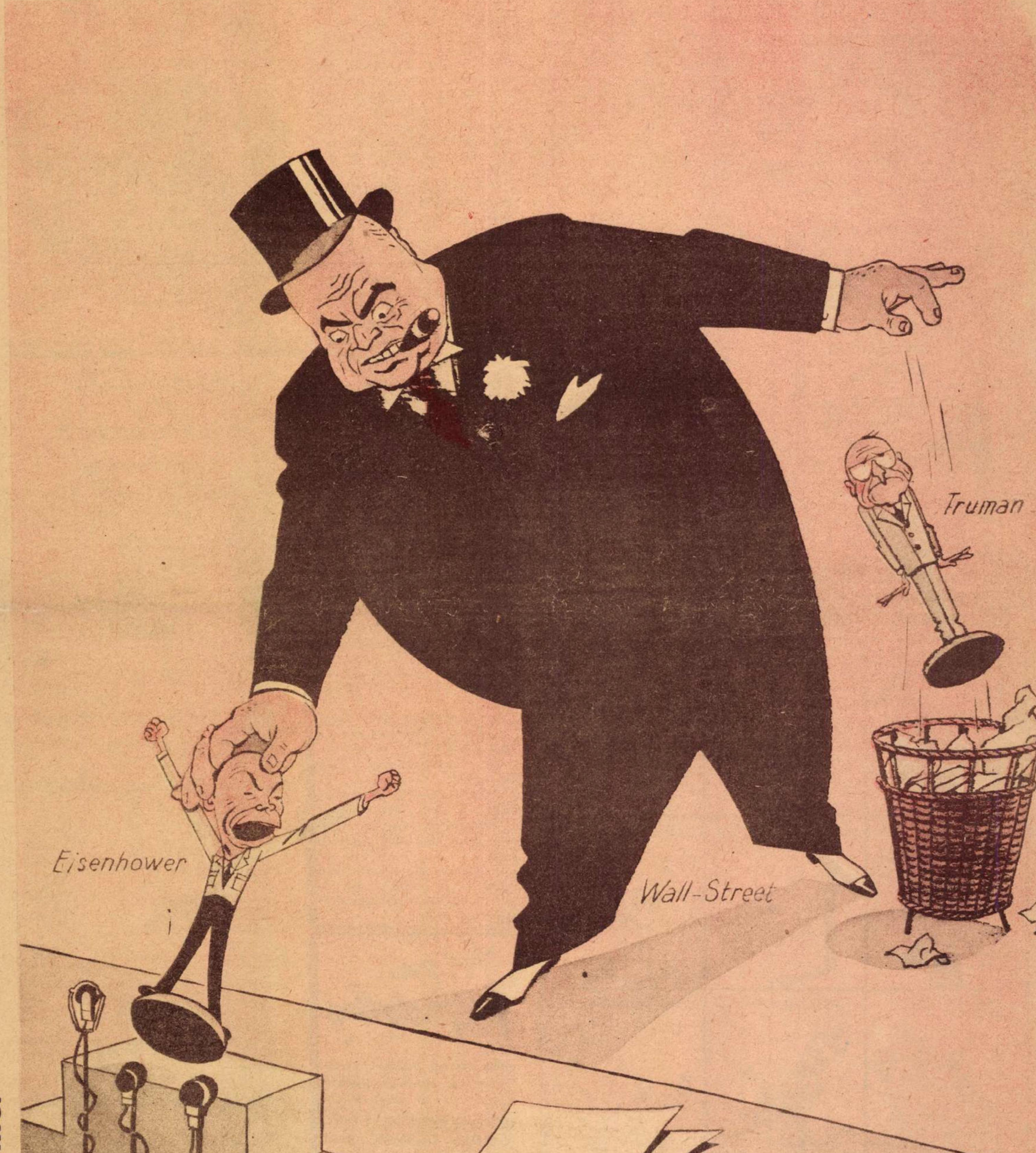
Eisenhower
Truman
Wall-Street
PÁLYI JENŐ

Amerikai választás

Wall Street: ***Most ezt választom . . .***

Az új Petőfi híd látképe

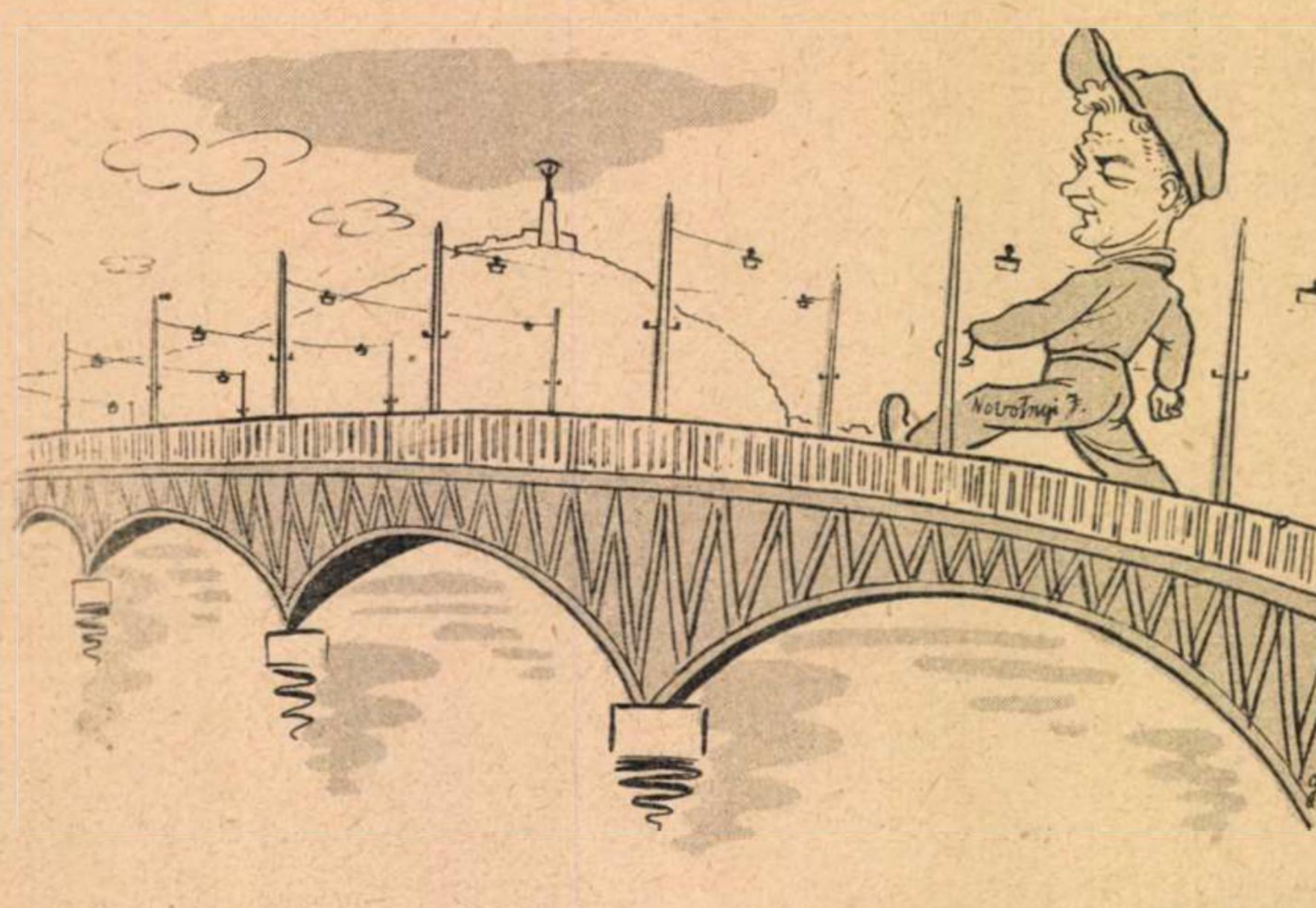
Novotny J.
gis

És itt látható **Novotny József** csoportvezető, a **Mávag** alapszervi párttitkára, aki először ment át a hídon.

Samu bácsi „meglátja"...

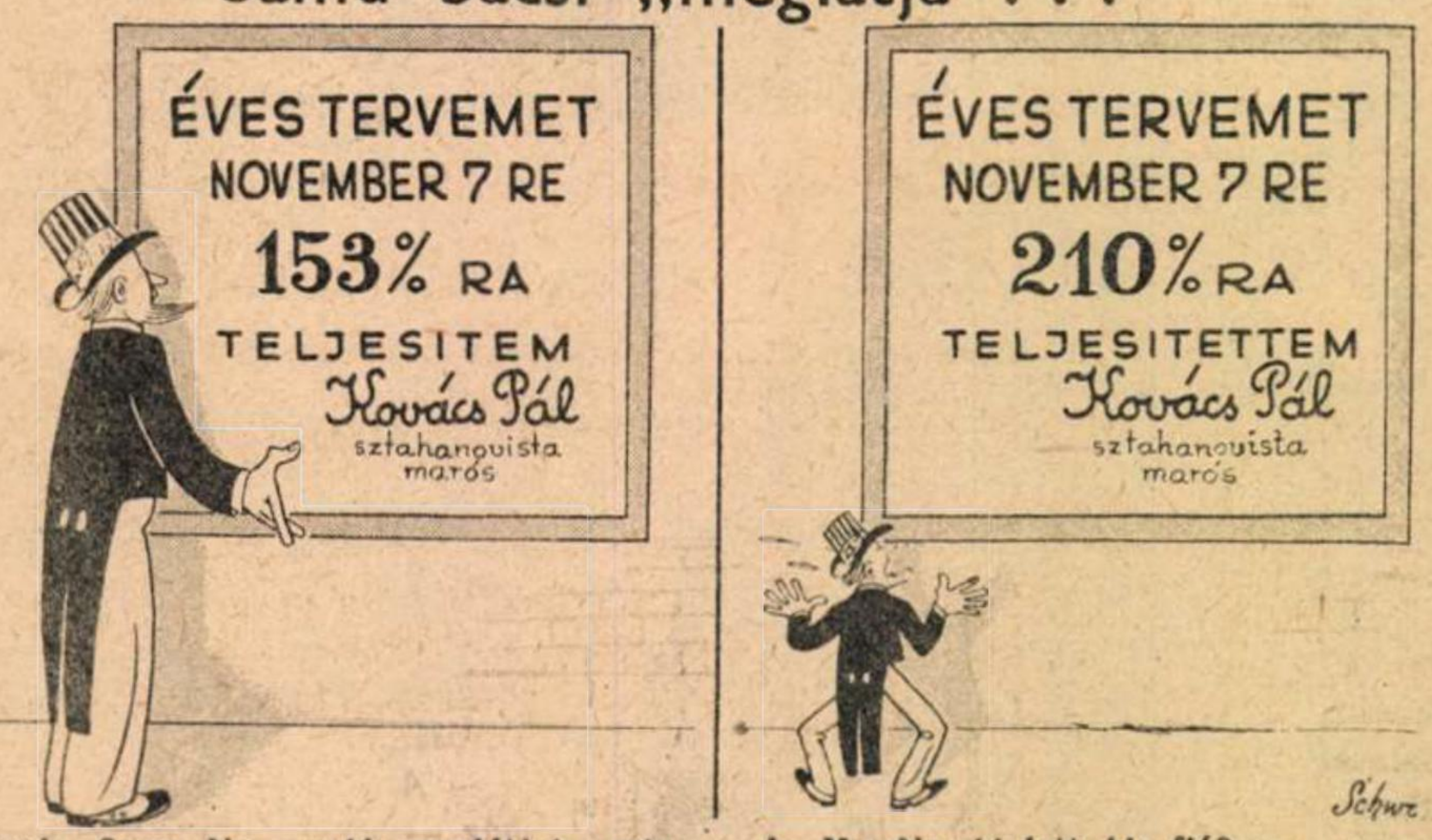
ÉVES TERVEMET NOVEMBER 7 RE 153% RA TELJESITEM Kovács Pál sztahanovista marós
ÉVES TERVEMET NOVEMBER 7 RE 210% RA TELJESITETTEM Kovács Pál sztahanovista marós
Schwz

Uncle Sam: No, majd meglátjuk, milyen kis fiú lesz ez november 7-én!

L. M.: Na, ki lett kis fiú?

Illusztráltuk a Műszerkiállítás katalógusát!

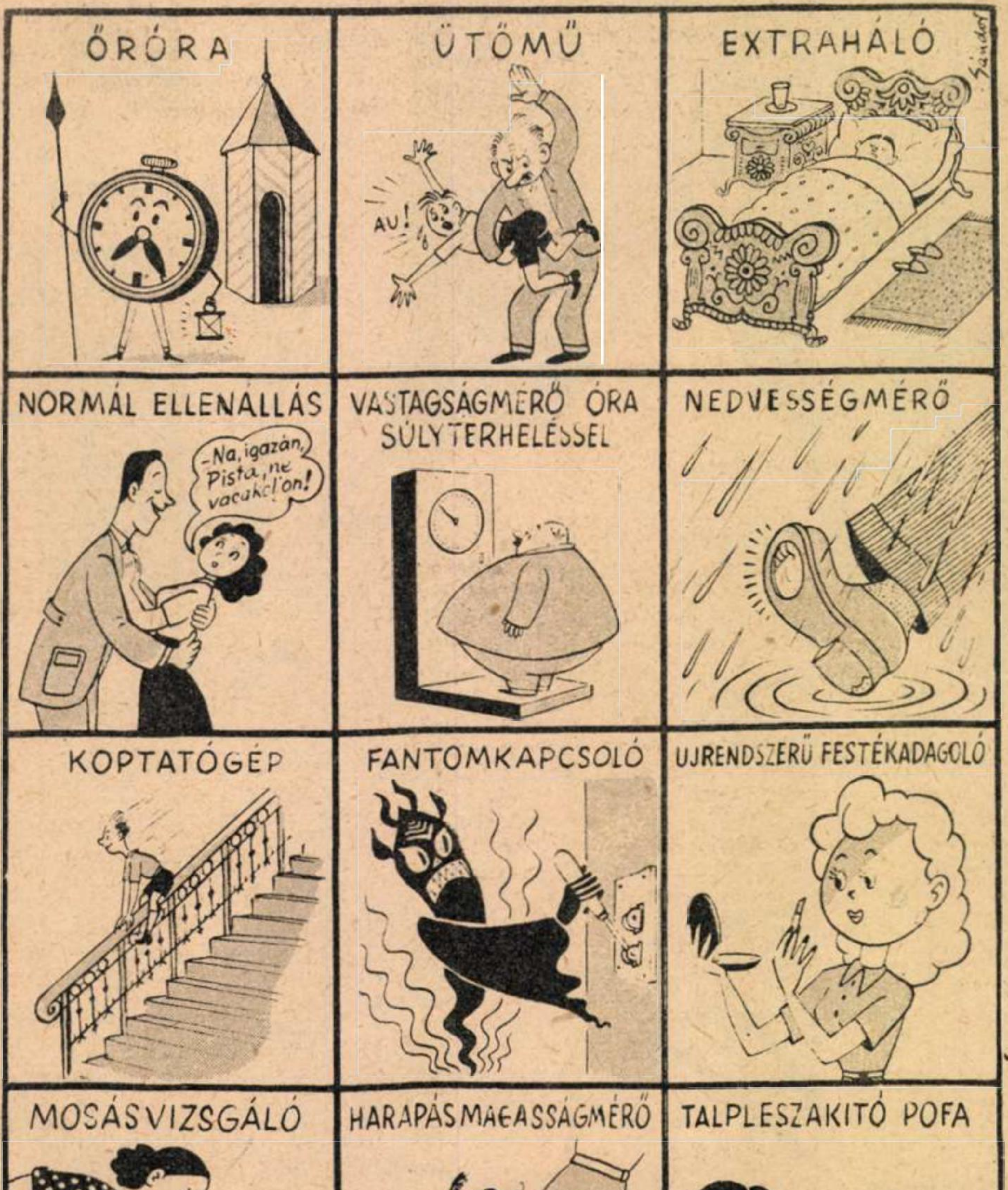
ŐRÓRA
ÜTŐMŰ
AU!
EXTRAHÁLÓ
Sándor
NORMÁL ELLENÁLLÁS
-Na, igazán, Pista, ne vacakolj'on!
VASTAGSÁGMÉRŐ ÓRA SÚLYTERHELÉSSEL
NEDVESSÉGMÉRŐ
KOPTATÓGÉP
FANTOMKAPCSOLÓ
UJRENDSZERŰ FESTÉKADAGOLÓ
MOSÁSVIZSGÁLÓ
HARAPÁSMAGASSÁGMÉRŐ
TALPLESZAKITÓ POFA

Ha olvasóink tudni akarják, hogy milyenek ezek a készülékek a valóságban, akkor nézzék meg a kiállítást!

Pengerejtély

Amióta a kettős csomagolású Új Korszak penge megjelent, csak azzal borotválkozom. A szakállam egészen különlegesen erős és az arcbőröm egészen különlegesen gyenge, mint minden férfinek; az új pengével azonban pillanatok alatt, érzéstelenítés nélkül, bársonysimára aratom az arcomat.

Meglehetősen meglepett tehát, hogy egyik kartársam a Ludas Matyiban tréfát tett közzé arról, hogy nem tud jól borotválkozni a „Bajtárs" és az „Új Korszak" pengékkel.

— Én a kettős csomagolású pengéket használom és remekül borotválkozom velük — közöltem az illetővel.

— A te szakállad és az én szakállam... — legyintett megvetően.

— Nekem van a legerősebb szakállam a városban, éppúgy, mint neked.

Megtapogatta az arcomat.

— Nincs is szakállad — mondta undorral. — Olyan vagy, mint egy nő.

— Igen, mert tíz perccel ezelőtt borotválkoztam. De nézd meg majd tíz perc múlva!

— Hát én nem tudok vele jól borotválkozni és punktum.

Másnap meglátogattam őket. Szerencsém volt, a kollégám éppen borotválkozott. Az arcából szökőkút gyanánt spriccelt a vér, a bőr mindenütt lejött, de a szőr rajta maradt a csonton. Rettenetes látvány volt.

— Na, itt van — hördült fel. — Most a saját szemeddel látod! Nem lehet vele borotválkozni.

— Nem értem — hűlt el bennem a vér. — Ezeket talán külön gyártják. Én is remekül borotválkozom velük, az összes ismerőseim is. Nincs valami ellenséged a borotvagyárban, vagy az illatszerboltban?

Úgy káromkodott, mint a jégeső.

— Könnyű neked hülyéskedni a sima pofáddal!

Ekkor belépett az ajtón a barátom kisfia.

— Mi baj, apu? — kérdezte rémülten. — Bánt a bácsi?

— Mi baj?! Az a baj, hogy evvel a pengével nem lehet borotválkozni!

— Csodálom apu — nézett fel a gyerek. — Én máma is már háromszor hegyeztem vele ceruzát és nagyon jól fogott...

Nem tréfadolog

hogy számos ruházati cikket lényegesen olcsóbban szerezhetnek be a dolgozók az Állami Áruházakban és szaküzletekben. De tessék kérem

sietni, mert
már csak 2 nap
van hátra

november 15-ig, ameddig az Őszi Vásár tart. Papa, mama, gyerekek, vigyázzatok tehát, hogy le ne késsetek, mert kabát, ruha, szövet, fehérnemű csak november 15-ig vásárolható 10—25%-os rendkívüli árengedménnyel. (x)

Miért van két béketarisznya ennek a béketküldöttnek a vállán?

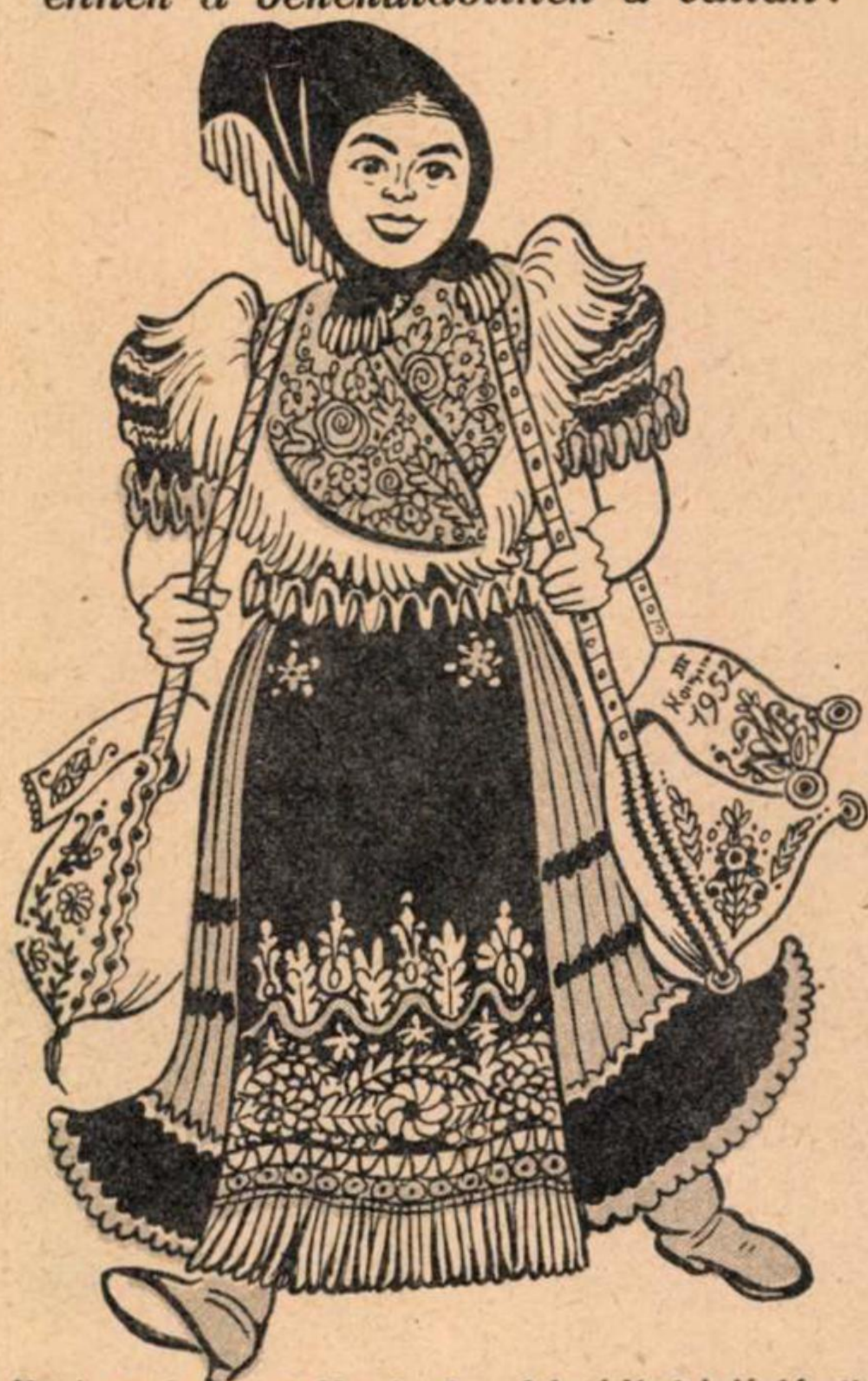
III Kongr. 1952

Mert egybe nem fértek el a falu békefelajánlásai!

Három hiba a Kultúrfrontról

Felkészületlenség!

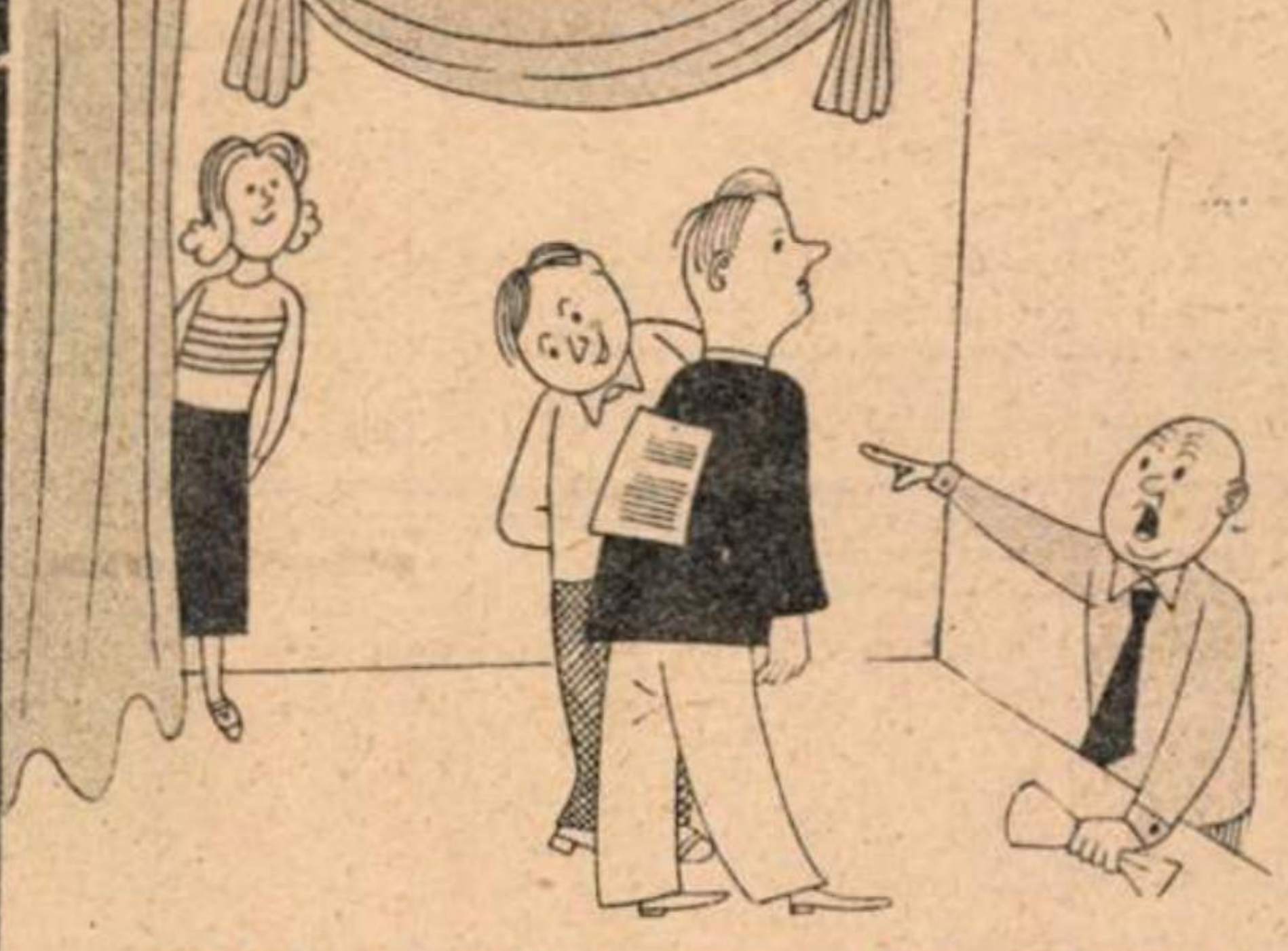

Rendező: Miért áll a partnere háta mögött, ha beszél vele?
Színjátszó: Mert a szerepem szövege rá van gombostűzve a kabátjára!

Nincs megfelelő hely a próbákhoz

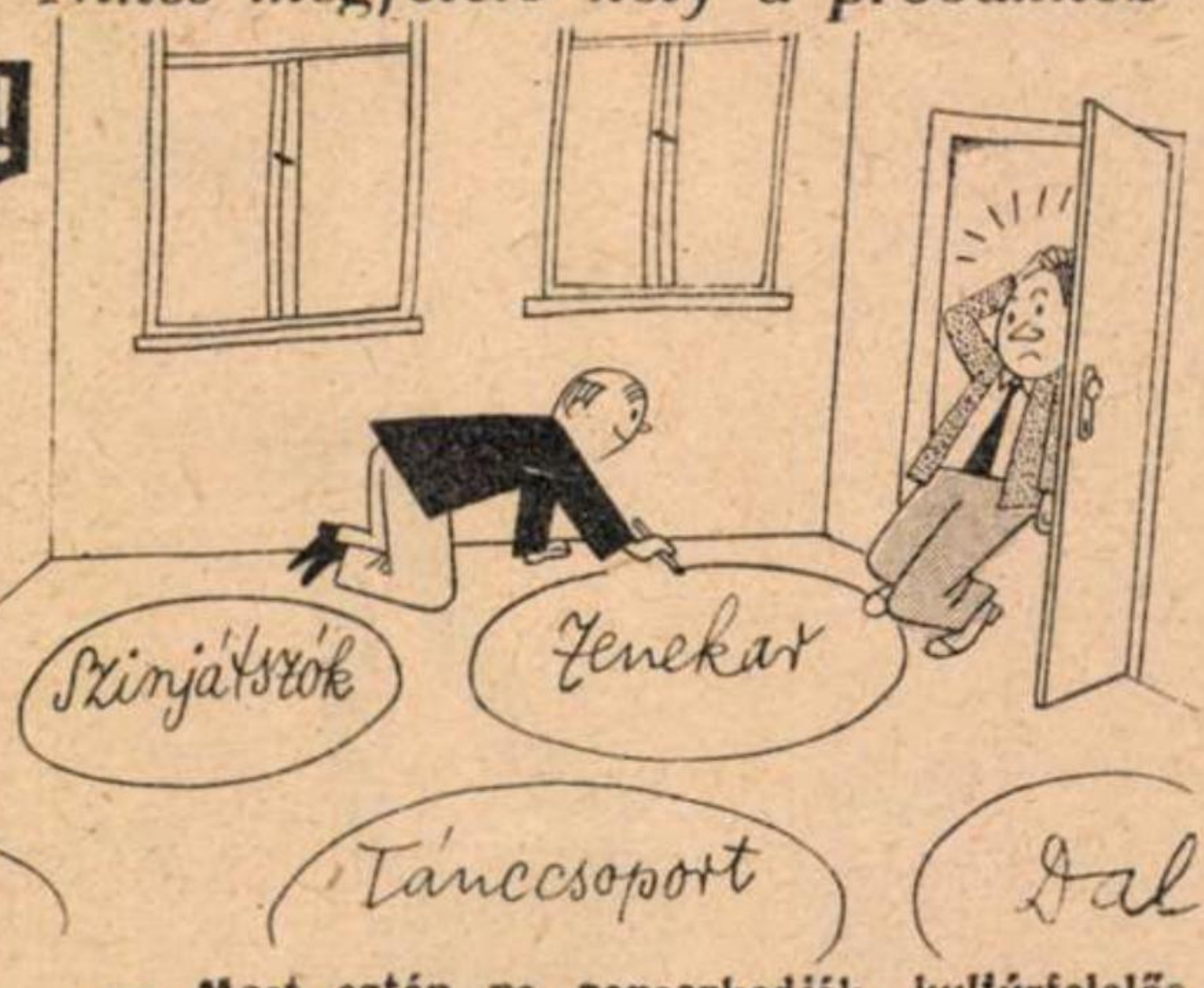
Színjátszók
Zenekar
Tánccsoport
Dal

— Most aztán ne panaszkodjék, kultúrfelelős elvtárs! Bejelöltem, hogy délután 5-kor kik, hol próbáljanak!

Ne így szerezzünk aktívákat!

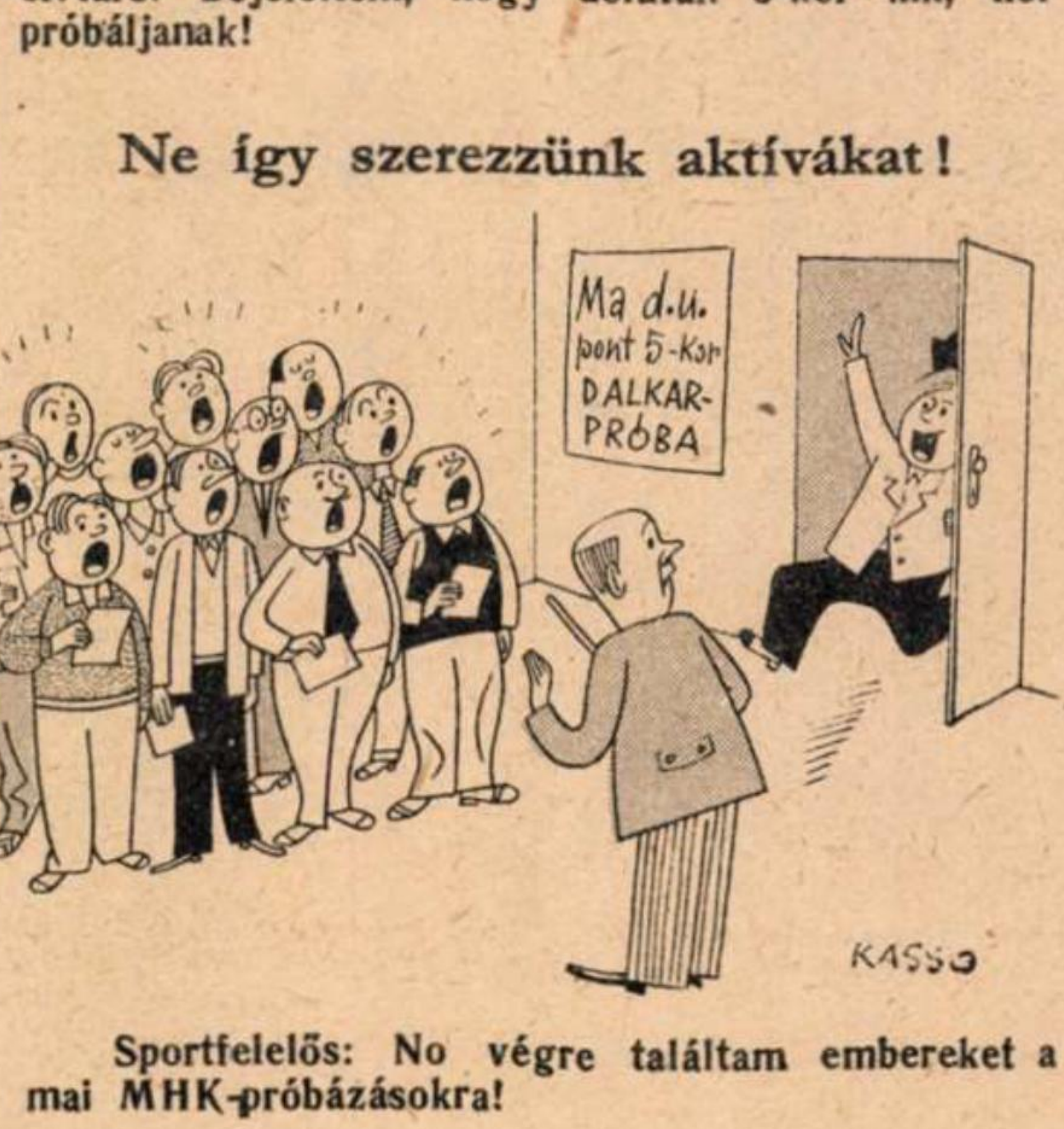
Ma d.u. pont 5-kor DALKARPRÓBA
KASSO

Sportfelelős: No végre találtam embereket a mai MHK-próbázásokra!

Illyés Gyula

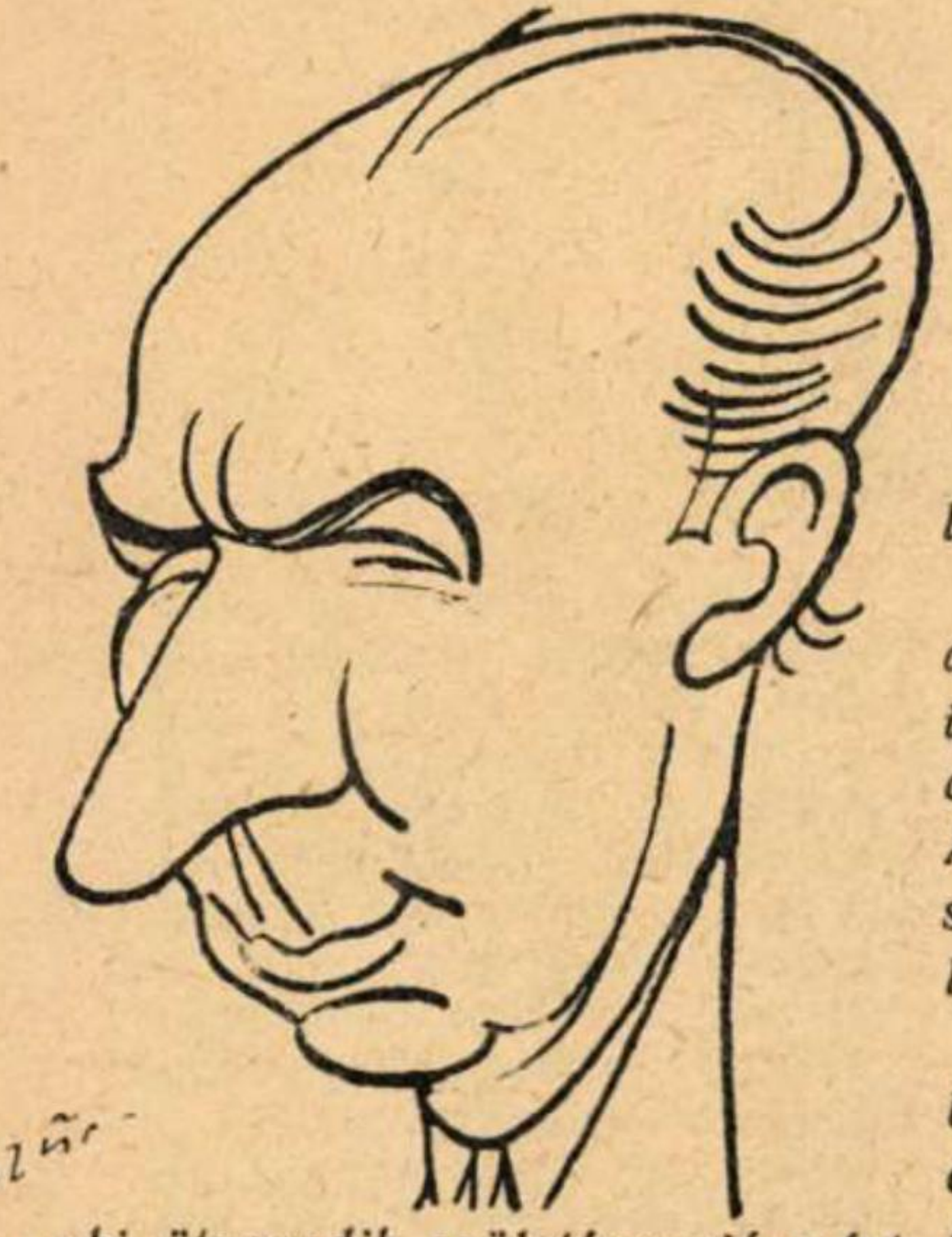

aki ötvenedik születésnapjára írt versében bevallotta, hogy elmult harminc éves . . .

◆

Aminek nem szabadna lennie

Az RM öntödében az egyik dolgozó azzal ment el a munkából, hogy délután futballmeccse lesz.

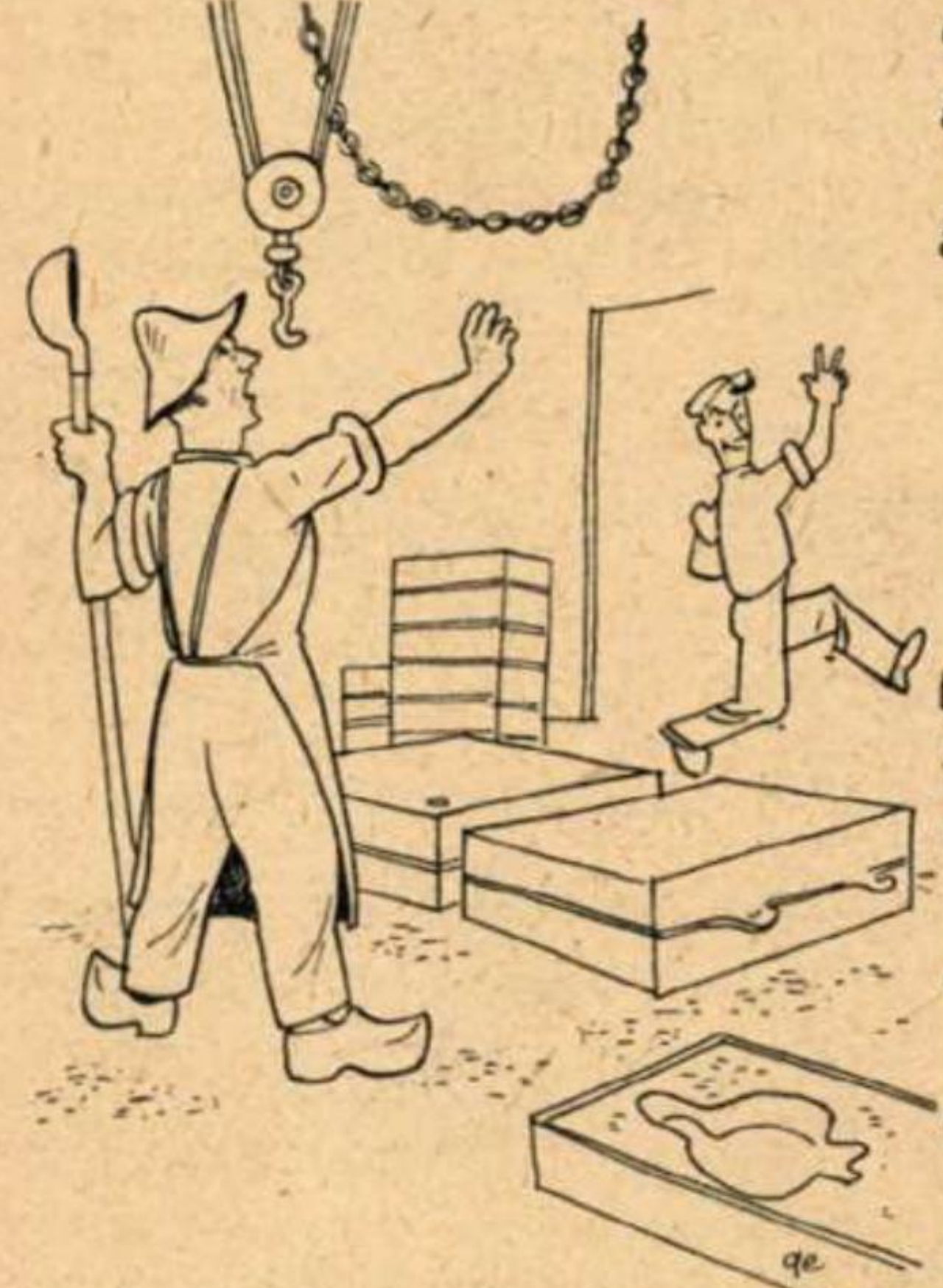

— Szaktárs, ne menjen el, első a tervteljesítés!

— Tudom, de nekem az a tervem, hogy délután két gólt rúgok!

Hangtalan Heti Híradó

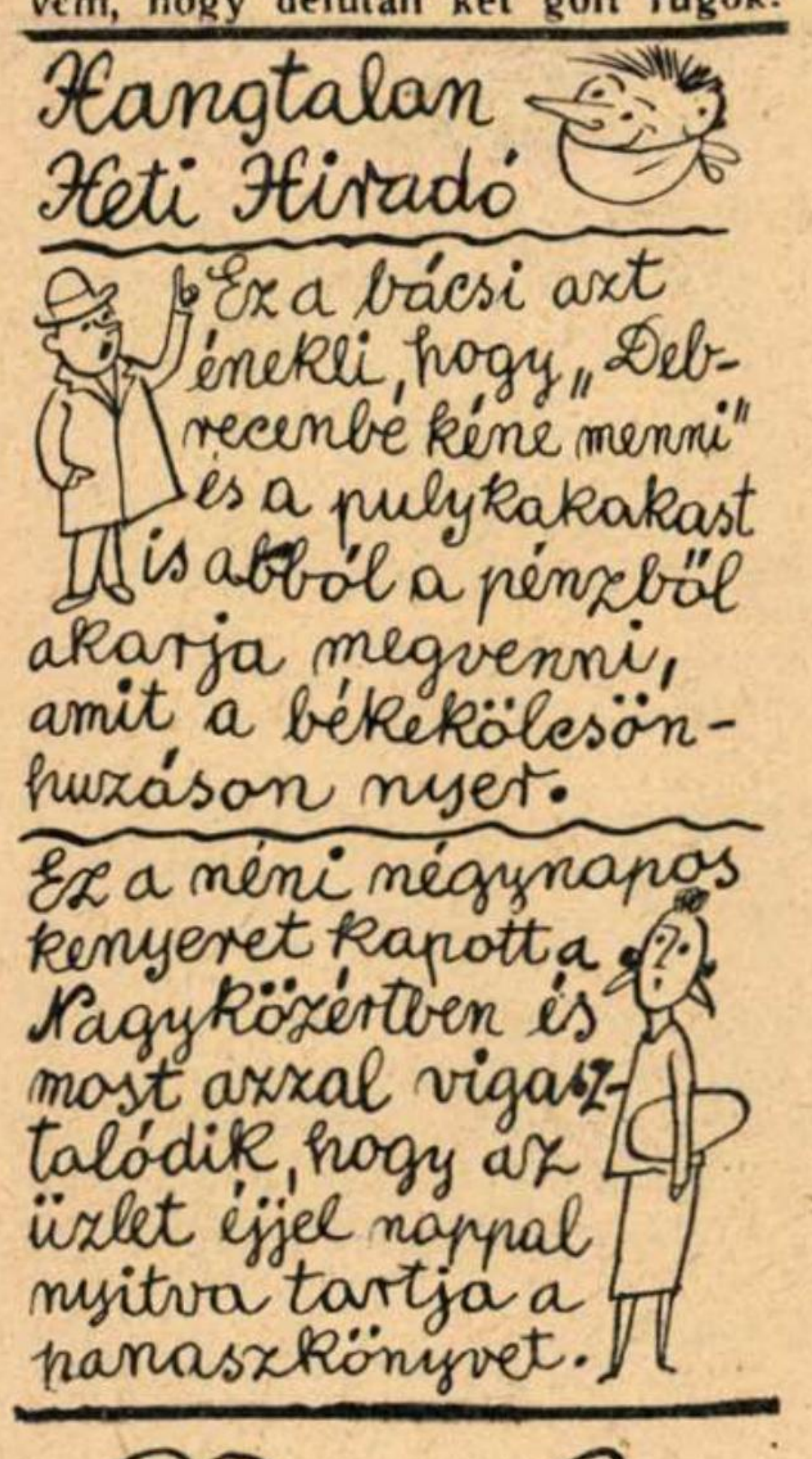

Ez a bácsi azt énekli, hogy „Debrecenbe kéne menni" és a pulykakakast is abból a pénzből akarja megvenni, amit a békekölcsönhúzáson nyer.

Ez a néni négynapos kenyeret kapott a Nagyközértben és most azzal vigasztalódik, hogy az üzlet éjjel nappal nyitva tartja a panaszkönyvet.

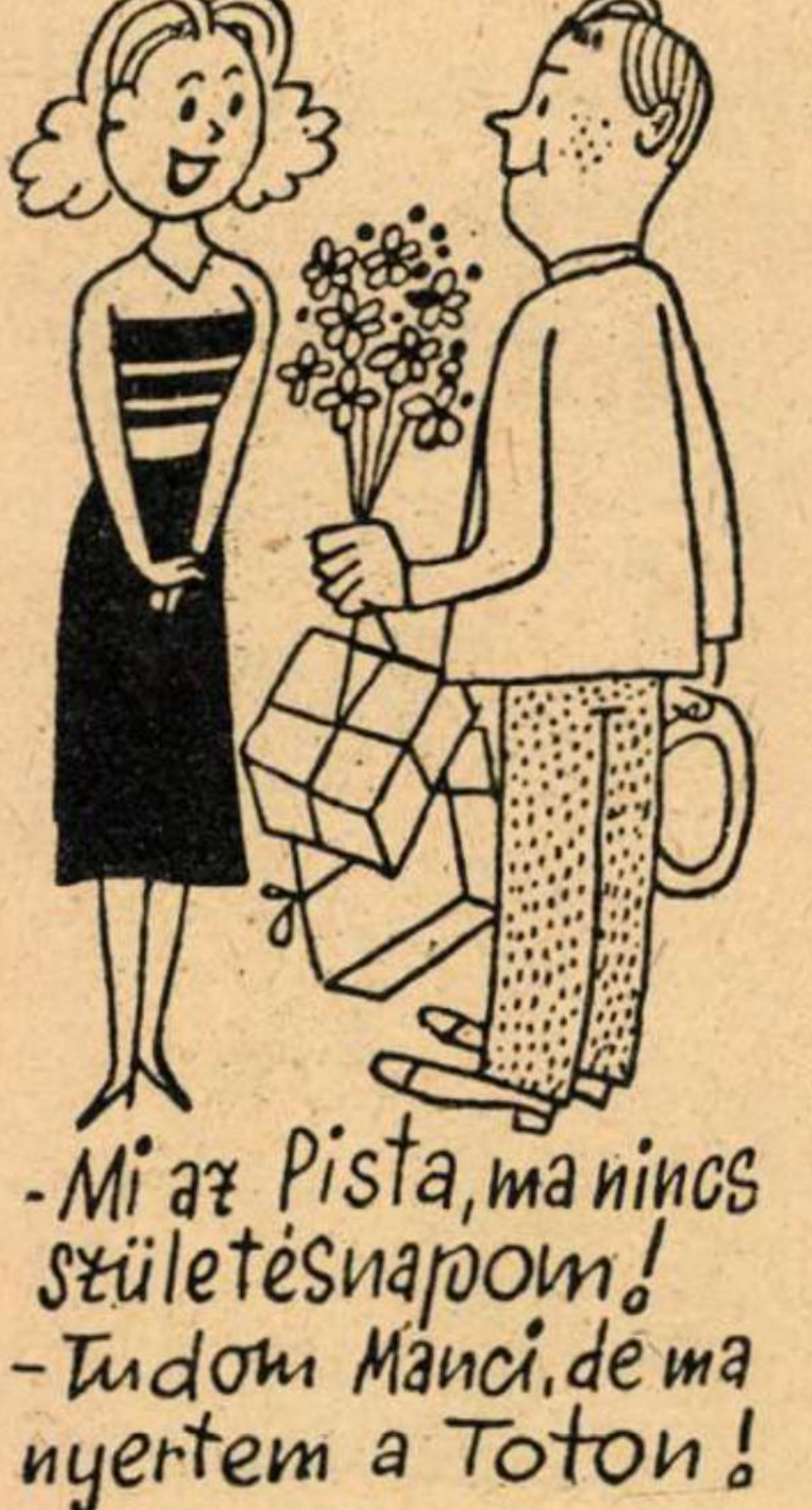

-Mi az Pista, ma nincs születésnapom!

-Tudom Manci, de ma nyertem a Toton!

VÁLASZ EGY ANGOL LAPNAK

Kedves Sunday Pictorial!

Ön néhány nappal ezelőtt nyilt levelet intézett az Egyesült Államok leendő elnökéhez. Megválasztatásom után nyomban sietek rá válaszolni.

Ön azt írja, hogy nagyon sok angol nem szereti az amerikaiakat és a felelősség ezért az amerikaiakat terheli. Ezen a szomorú helyzeten iparkodom majd változtatni. Katonai rendőrségemmel ellenőriztetni fogom az angol bennszülöttek érzelmeit és amennyiben valamelyik angolnál Amerika-ellenes érzelmeket találunk, a legszigorúbb megtorló intézkedéseket fogjuk alkalmazni. Remélem, hogy ez az angol-amerikai viszony lényeges megjavulását fogja maga után vonni.

A felpanaszolt konkrét esetekre vonatkozólag közlöm, hogy amennyiben Cobb angol farmert saját földjéről hurcolták el az amerikai katonák, ez Cobb hibája volt. Rövidesen tájékoztattatni fogom magamat a tényállásról és akkor majd megmondom, hogy miért. Arra nézve, hogy a londoni repülőtéren az amerikai őrjárat pisztollyal megfenyegetett, majd letartóztatott egy angol gépészt, közlöm, hogy az amerikai őrjárat igazságosan járt el, mert mit keres egy angol gépész a londoni repülőtéren? Valószínűleg kémkedni akart.

Arra vonatkozólag, hogy tudjam meg én is, miként gondolkodnak az angolok a koreai háborúról, az atomkutatásról és arról, hogy Angliát kizárták a csendesóceáni egyezményből — nos hát, erre vonatkozólag csak annyit mondhatok, hogy ezt tudom. Önök azonban még nem tudják, hogy én hogy gondolkozom azokról, akik így gondolkoznak, mert Truman alatt egy kicsit el voltak kényeztetve, mint Cobb farmer és a londoni gépész példája is mutatja.

Az angol-amerikai jóviszony további megszilárdulásának reményében vagyok szeretettel

Dwight D. Eisenhower

◆

A bőkezű ember

Az USA katonai szerződést kötött Francóval. Franco tengeri- és légitámaszpontokat ad Amerikának.

A szerződés aláírása előtt Franco megsimogatta a pocakját.

— Nos? — nézett a külügyminiszterre.

— Cadizt kérik az amerikaiak — felelte a külügyminiszter.

— Kérik?

— Úgy is lehet mondani.

— Édes fiam, add oda.

— De Bilbaot is . . . hm . . . kérik.

— El van intézve! Az övék! De mi ez?! Sevilla nem kell nekik?!

— De kell.

— Azért!

— És Cartagena . . .

— Nagyon helyes! Cadiz, Bilbao, Cartagena, Sevilla, ráadásul egy bőrkötéses zsebnaptár, ha megnyerte, hadd vigye.

— Akkor aláírom a szerződést.

— Nagyon helyes! És mondd meg nekik, hogy máskor is forduljanak bizalommal hozzám, amit nem látnak a kirakatban, azt megtalálják bent az üzletben, kiszolgálom őket én is úgy, mint az a piszkos belgrádi konkurrensem . . .

Zsíros János háza előtt

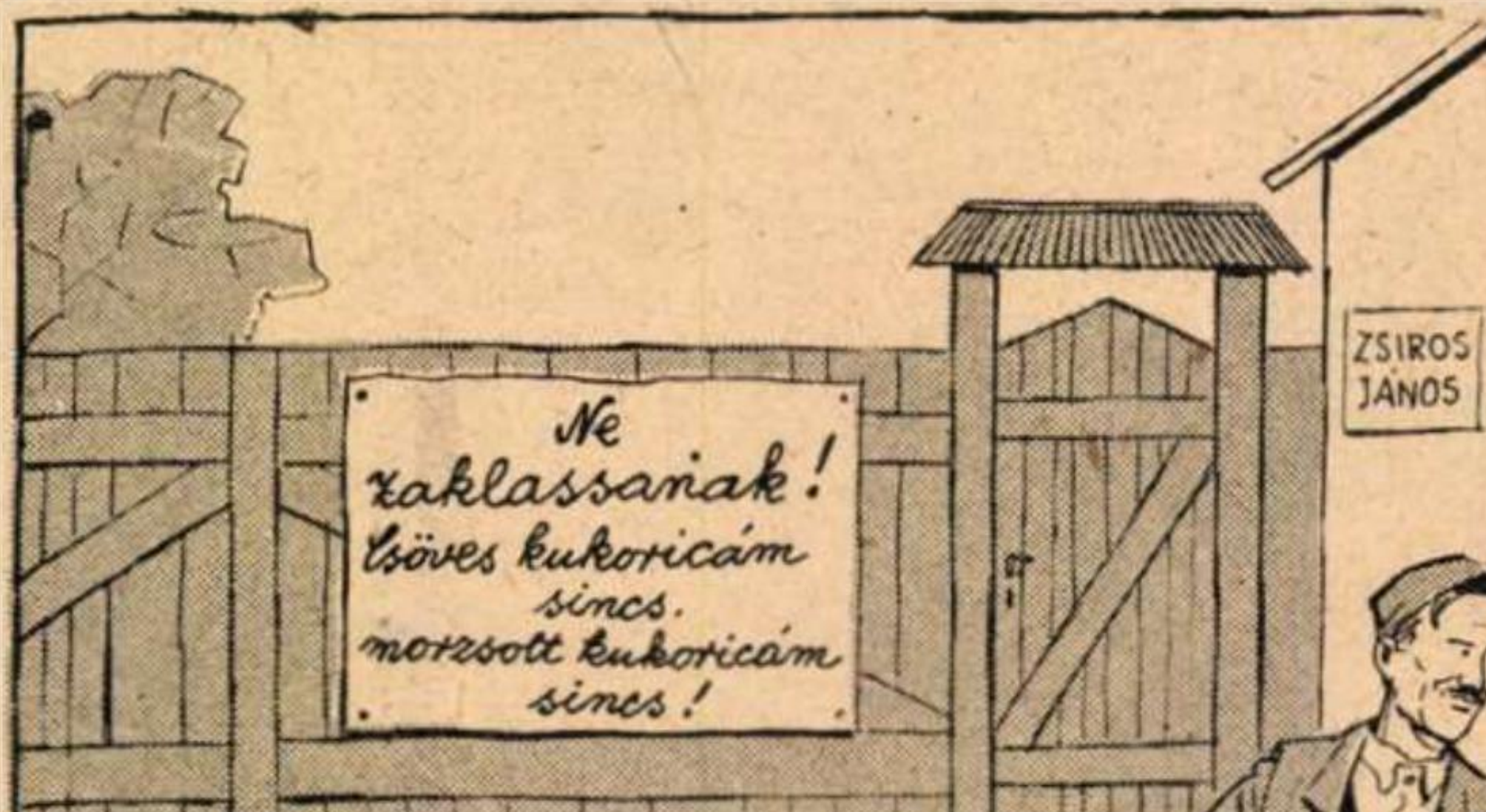

Ne zaklassanak! Csöves kukoricám sincs. morzsolt kukoricám sincs!
ZSIROS JÁNOS
PÁLYI JENŐ

— Úgy látszik, csak eldugott kukoricája van!

Jogos Kritika

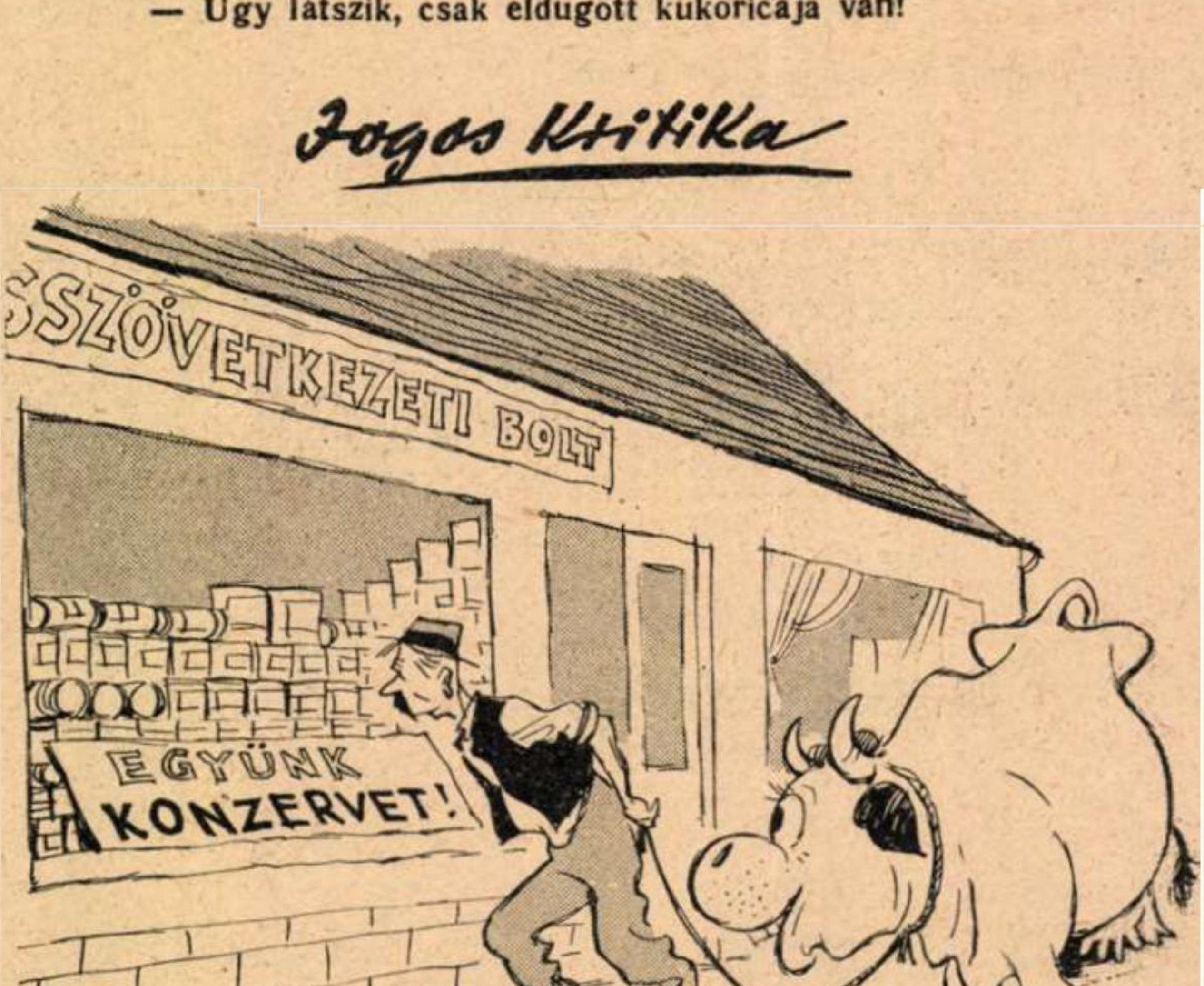

Riska: No, ha a konzervekről se jut eszébe a siló, akkor . . . (Riska további nyilatkozatát nem közöljük.)

Az ENSZ-ben

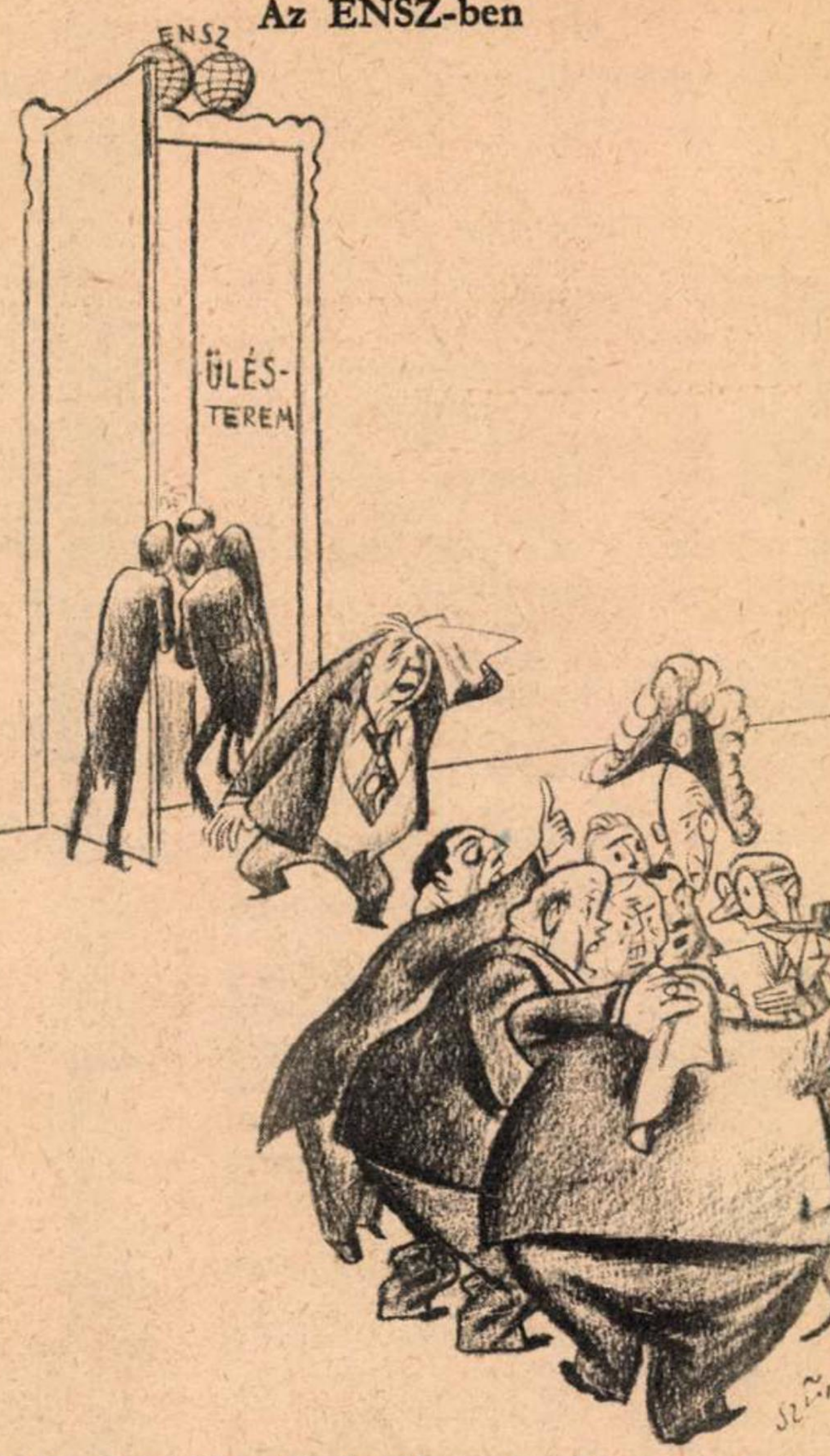

— Szörnyűség! Visinszkij beszéde mindent leleplezett. A tényeket most már nem lehet letagadni!

— Akkor tagadjuk le, hogy Visinszkij egyáltalában beszélt!

„Szervusz és szrvsz!"

Remetei főelőadó volt a Minisztériumban és mivel azon az osztályon főelőadott, amellyel nekem gyakorta volt dolgom, tehát ismertük egymást. Valahányszor találkoztunk, én mosolyt vontam ajkaim köré, könnyedén meghajtottam fejem és lágyan, belső melegségtől átfűtött hangon mondtam: „Szervusz!" ő ilyenkor rámnézett, tekintetében szürke köd mögött ott láttam mindazt a rengeteg elintéznivalót, amely hatalmas elfoglaltságában főelőadódik. Így aztán nem is csodálkoztam azon, hogy általában nem fogadta köszönésemet, vagy ha igen, akkor csak úgy odavetette: „szrvsz" . . .

Egy napon meghallottam, hogy valaki azt mondja valakinek valahol a folyosón: „Hallottad? Remetei megy a minisztériumból!"

A kósza, folyosói hírt délben csalhatatlan biztonsággal erősítette meg az a tény, hogy szokásos „szervusz" köszöntésemet Remetei mosollyal nyugtázta és vissza is köszönt. Így ment ez néhány napig, amíg azután Remetei átkerült a Gombközpontba. A Gombközponthoz semmi közöm, semmi dolgom ott. Minden opportunista számára tökéletesen érthető tehát, hogy amikor egyik nap az utcán találkoztam Remeteivel, ő — aki velem mindig a Minisztériumban találkozott — belső melegségtől áthatott hangon, előre köszönt: „szervusz", míg én ködös tekintettel mentem el mellette és csak úgy odavetve mondtam: „szrvsz".

Találkozásaink ettől kezdve néhány héten át így alakultak, ő előre köszönt és kedvesen, én utólag és alig. Tegnap ismét találkoztunk. Láttam a szemén, nem tudja, köszönjön-e, vagy sem? Gyorsan megelőztem. Harsányan, belső melegségtől átfűtött hangon kiáltottam rá: „Szervusz" . . . Rettenetesen csodálkozott és kapkodva, alázatosan, mosolyogva visszaköszönt.

Ebből rögtön kitaláltam, hogy ő még nem tudja, amit én. Azt, ugyanis, hogy csak ideiglenesen helyezték a Gombközpontba és a jövő héten megint visszakerül a Minisztériumba!

Békeküldöttválasztás

— A mi házunk nagyon derék ház — mondta Kovács. — Nálunk nagyon könnyű volt a békeküldöttválasztás.

— A mi házunk még derekabb ház — mondta Szabó. Nálunk nagyon nehéz volt a békeküldöttválasztás.

— Ezt nem értem. Hol van itt a derékség? Nálunk felállt a jelölő, közölte, hogy Bognárt javasolja békeküldöttnek. Viharos taps, éljenzés. Egyhangú választás. Az egész ház szinte egy test, egy lélek! Nálunk van harmónia!

— Az nálunk is van!

— Nálunk egyetértenek a lakók a lényeges kérdésekben!

— Nálunk is!

— Nálunk nincs széthúzás!

— Nálunk sincs!

— Akkor miért volt nehéz a választás?

— Mert a mi házunkban három sztahanovista és két munkaérdemrendes van és a többi lakó is becsületes békeharcos, nehéz volt köztük választani.

●

Botbüntetés

Lord Goddard, Anglia legfőbb bírája felállott a lordok házában és kijelentette, hogy Angliában vissza kell állítani a botbüntetést, mert a bűncselekmények száma évről-évre növekszik. Különösen ijesztő mértékben terjed a fiatalkorúak által elkövetett bűncselekmények száma.

Néhány lord örvendezve bólogatott.

— Megoldaná ez a dolgot? — kérdezte egy lord.

— Ha nem is oldaná meg, mindenesetre érdekes lenne. Egy ilyen botozás van olyan érdekes, mint egy epsomi futtatás.

— Volna még egy mód — töprengett valaki. — Úgy is csökkenthetnénk a bűnözések számát, ha kitiltanánk Angliából az amerikai filmeket.

— Hogyisne! — szisszent fel egy öreg lord. — Akkor a mi fenekünkre vernek . . .

Belső ellenség

(Elmondja egy nyertes a sok közül)

Reggel, ahogy megnézem az újságot, hát az ötszázasoknál, a negyedik helyen az áll, hogy 6796 sorozat 8725! Nonono, mondom, hiszen ez az én kötvényszámom. Kiáltok az asszonynak, az ugrik az ágyból, csak úgy, hálóingben, fut a szekrényhez, nyitja, zörög, zörög, a mindenit, miért kell azokat a kötvényeket a lepedők alá dugni, fluszpapírba?

Végre! Hát.. ez az, semmi kétség! Ötszáz! Akkor ezt délelőtt felvesszük, délután meg, amikor kijövök, értem jön az asszony és elmegyünk vásárolni.

Ahogy ezt mondom, ránézek, ő meg vissza. Nem szól, én se szólok... de egyet gondolunk. Hogy amikor ezt a kölcsönt jegyeztem... akkor győztem le a belső ellenséget...

Elmondom, ha érdekli magukat, mert csuda verekedés volt, nekem elhihetik.

Az úgy történt, hogy akkor reggel, amikor a Szabad Népben megjelent a felhívás, hogy jegyezzünk kölcsönt, azt mondja nekem az ellenség belül: „Andris, mennyit jegyzel?" Akkor még nem tudtam, hogy ő az ellenség, hát feleltem neki: „Amennyit tavaly!" „Sok lesz az, Andris" — mondja erre ő. „Sok? Miért lenne sok? Tavaly óta többet keresek, két újításom is van!" — így én. „Andris, ha rámhallgatsz, nem jegyzel annyit, mint tavaly! Elég kevesebb is" — így ő.

Erre nem szóltam neki semmit, mentem a gyárba. Közben azért figyeltem. Ült bennem, gonoszul húzogatta az orrát és minden erővel azon volt, hogy szóljak hozzá. De én nem. Egyszercsak megint azt mondja az ellenség belülről: „Andris, ne jegyezz annyit!"

No, erre megdühödtem! Hiszen lenne csak velem szemközt, szájonkapnám, hogy kitörné a közfalat. De belül van, és szája sincs tulajdonképpen, csak ül bennem és pimaszkodik!

Várj csak! Nem szólok semmit, mintha nem is hallanám! Megyek be a gyárba, jönnek az ívvel, veszem a tollat, ráhajolok a papírra.

— Andris, — mondja az ellenség gyorsan — most gondold meg...

Idesüss, piszok! Odaírom az összeget, duplája a tavalyinak. Most nyisd ki a szád, ha tudsz még beszélni! Azt hiszed, súgdoshatsz mindenfélét, én meg csak nyelem, amit locsogsz!?

Még mondok neki egy pár kedveset, úgy a szívem csücskéből, de ő nem szól.

— No, mi van, te híres? Megnémultál?

Motyog valamit, hogy majd meglátom, hogy ő jót akar, aztán nem szól többet egy szót se.

*

És most, hogy megint kihúzták egy kötvényünket, ahogy megyek lefelé a lépcsőn, odaszólok az ellenségnek:

— Ehhez mit szólsz, pupák? Jót akartál, mi?

Nem felel. És ahogy jobban magamba nézek, hát látom, hogy nem fintorog, nem húzogatja az orrát, mert nincs is bennem.

Elintéztem! Végleg elintéztem a belső ellenséget magamban!

Vajda Albert

Sok a hiba a komlói Kossuth-aknában

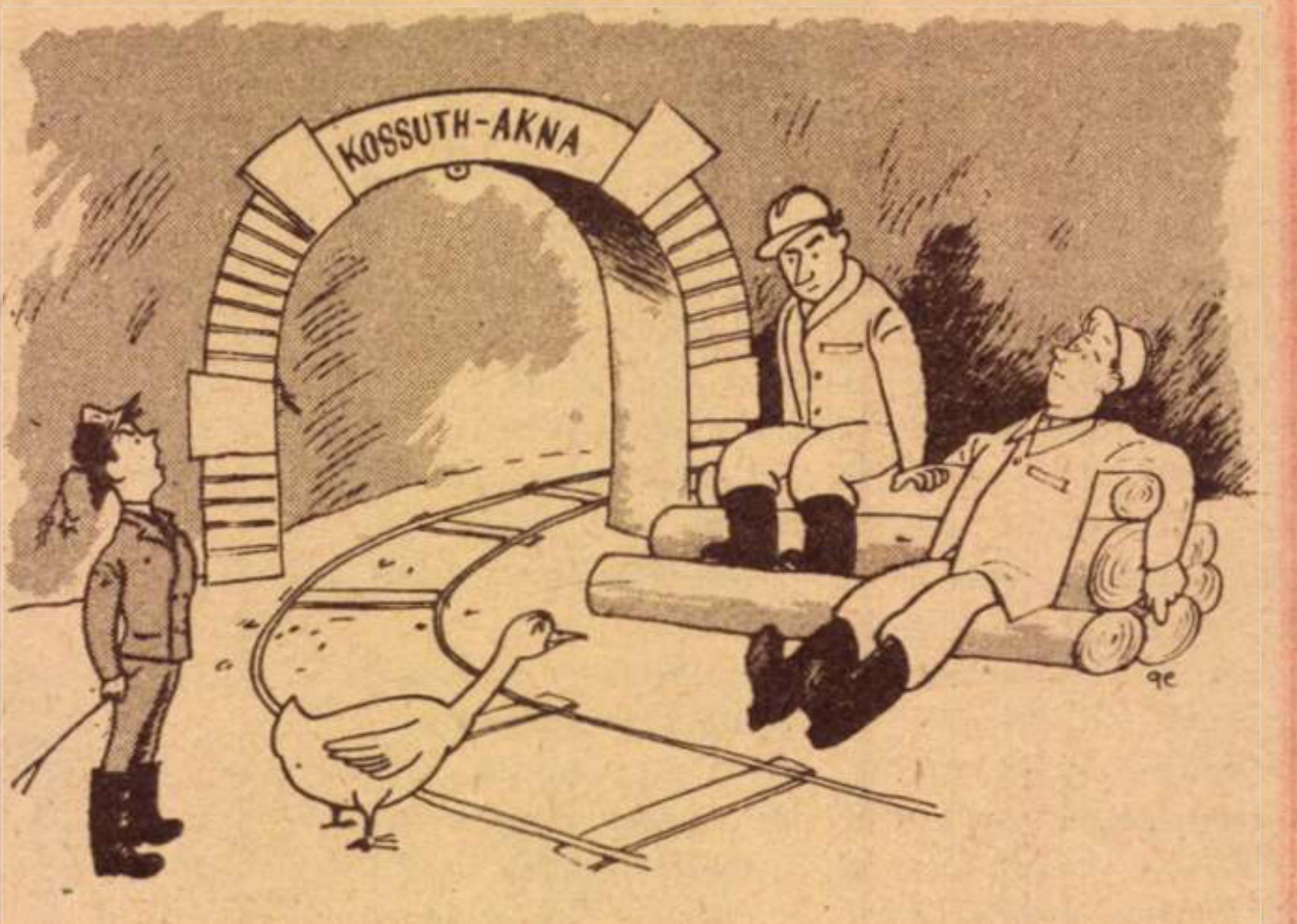

L. M.: Szép, hogy Kossuthról nevezték el a tárnát, de akkor miért dolgoznak úgy, mintha Churchillről nevezték volna el?

Pánik az autóbuszon?

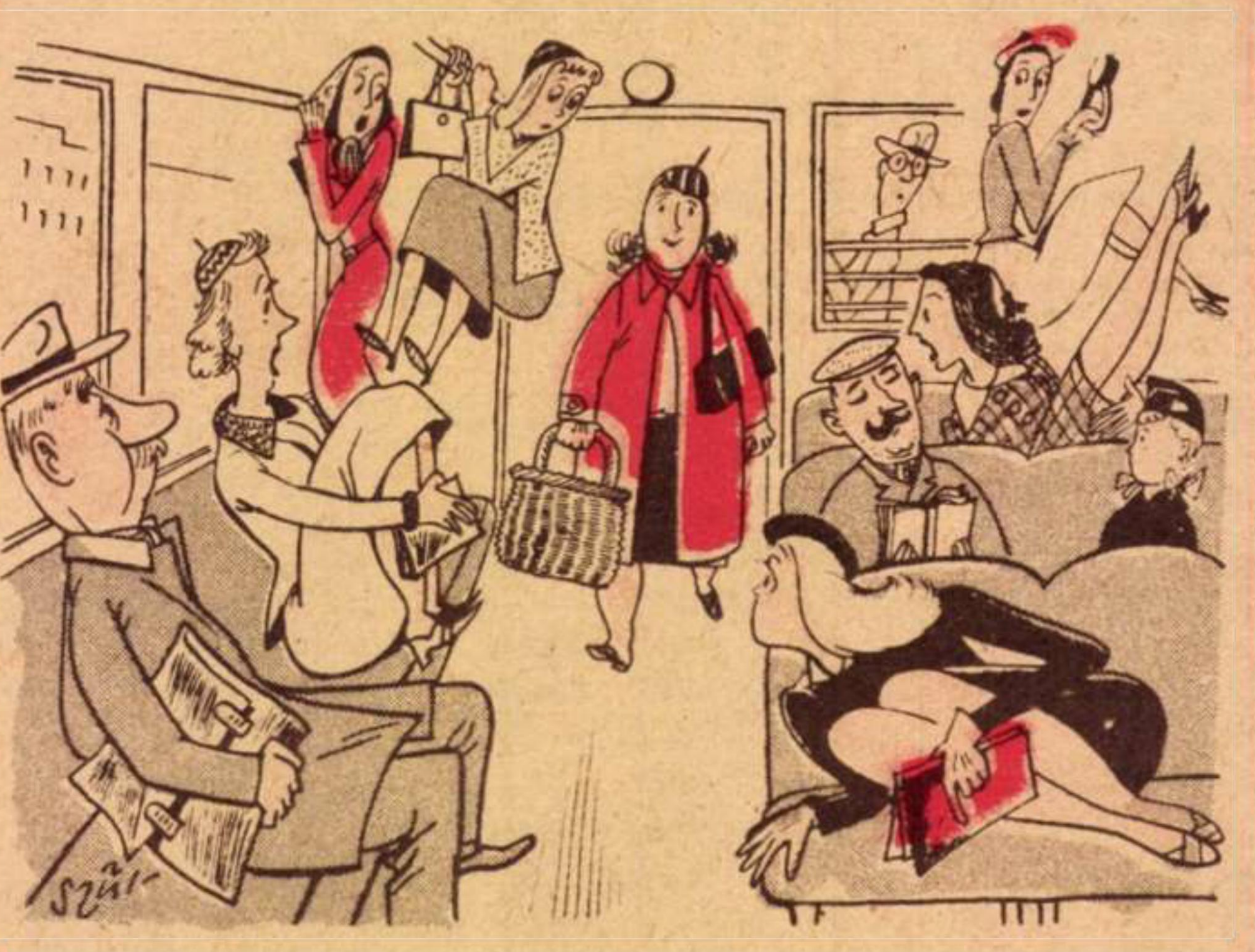

— Dehogy, csak kosárral közeledik az új felszálló és akkor jaj a harisnyáknak!

Durva futballjátékosok figyelmébe

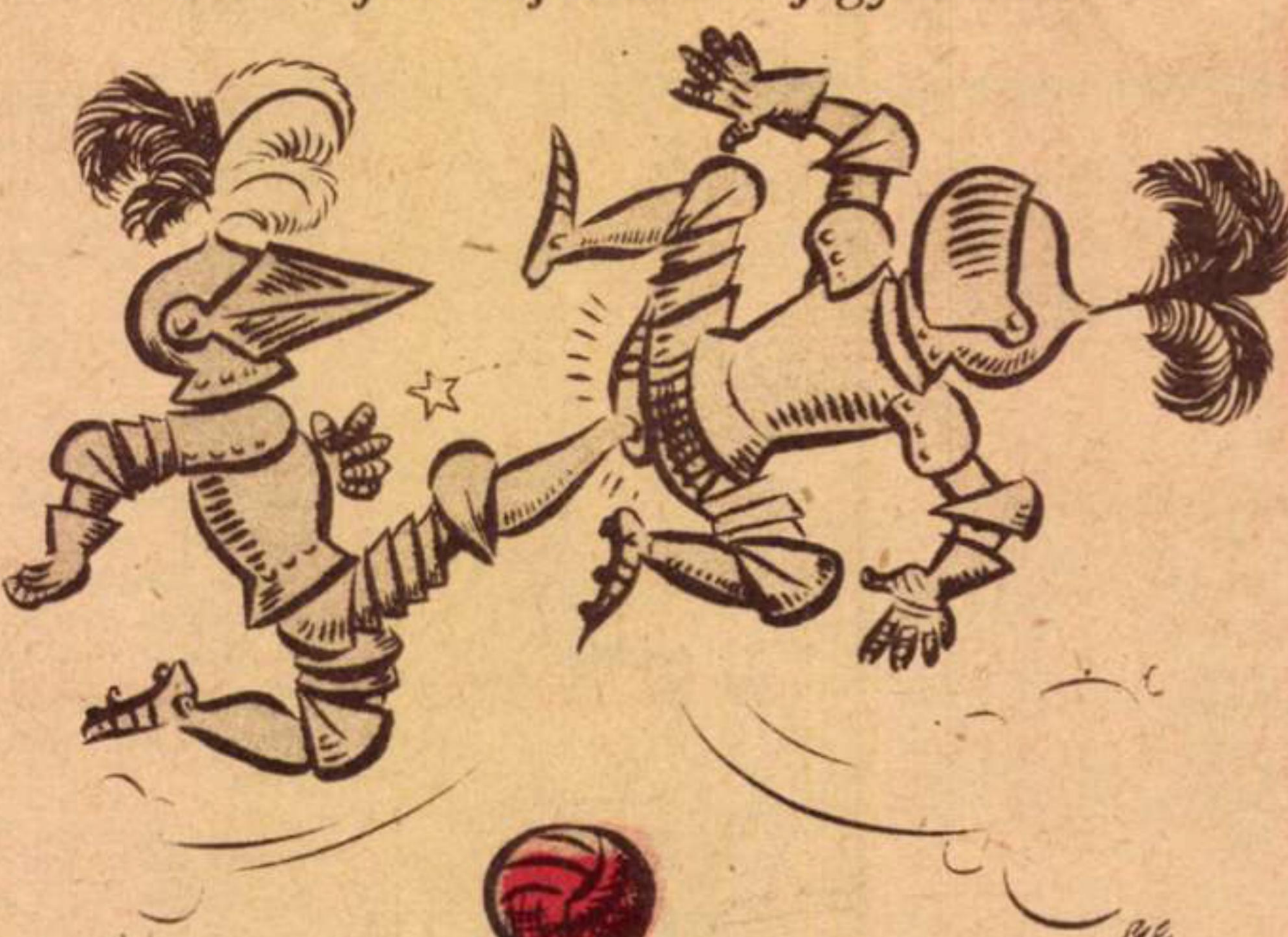

Ha így folytatják, ilyen mezben kell majd futballozniok.

CSEND

(Régi emlék)

Akik már felnőttekké cseperedtünk, rémült undorral gondolunk vissza azokra a régi szép időkre, amikor még fiatalok voltunk és iskolába jártunk. Hosszú, kínos, nehéz évek voltak ezek. Szerencsére én meglehetősen sokat hiányoztam, de még így is úgy emlékszem ezekre a napokra, mint valami lidérces álomra. Az iskolában a rémület volt a főtantárgy és az unalom volt a szünet, ami sajnos, csak tíz percig tartott, míg az órák soha nem akartak megszűnni. Egyszer, ha lesz egy szabad félórám, talán majd írok vidám iskolai élményeimről, aminek ez lesz a címe: A RÉMURALOM NAPJAI. Különösen rémes és megrázóan unalmas volt a hittanóra.

A tisztelendő úr nagyon szigorú ember volt, kicsi, de erős és nádpálcával szokott verekedni. Nagyon fájdalmas a nádpálca ütése még az ujjakra is, de máshova is szívesen ütögetett.

Amikor ez a tisztelendő bácsi belépett az osztályba, az ereinkben megfagyott a vér és a kis Ágoston Peti csuklani kezdett a rémülettől.

— Csend legyen! — kezdte az órát a hittan szigorú tanítója és kezébe vette a pálcát, szemét vésztjóslóan jártatta végig az osztályon:

— Olyan csendet akarok, hogy még a légy zümmögését is meg lehessen hallani.

Hideg tél volt, a légy akkor sem tudott volna zümmögni, ha hagyják, de a szigorú pedagógust nem a részletek érdekelték, hanem maga a lényeg:

— Azt mondtam, hogy TELJES csend legyen. — Üvöltötte, messzire zavarva a csendet, ami részünkről tökéletes volt. Csendebb csendet már elképzelni sem lehetett.

Az első tizenöt perc már elmúlt, halálos rémületben, nádpálcás, fenyegető csendben. A pedagógus-zseni üvöltött:

— Ki mer pisszenni, ha én azt mondom, hogy síri csend legyen? — harsogta, hogy a falak is megremegtek a rémülettől és Varga Gyuri vonalzója hangos koppanással lezuhant a földre.

A hittan és erkölcstan tanítója szigorúan elmosolyodott:

— Mi volt ez? Forradalom? Ki volt az a disznó, aki lármázik, amikor én csendet kérek?

Varga magábaszállt és jelentkezett:

— Bocsánat... Leejtettem. Nem akartam. Sajnálom.

— Sajnálod? Te piszok! Még szép, hogy nem örülsz annak, hogy lármáddal szabotálod a tanítást, te csirkefogó! Idegyere! — recsegte — és nyujtsd ki a kezed. Így. Most tedd össze az ujjaidat. Így. És most nesze! — sujtott le a nádpálca és Varga hősiesen üvöltött a fájdalomtól.

Nagy verés volt, mint egy amerikai filmen, de verés után sem nyugodott meg gyermekkorom réme. Kihívott felelni:

— Mivel fejeztük be a múlt órát? — érdeklődött.

Nem tudtam.

— Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! — oktatott üvöltve a hitoktató és ügyesen, hirtelen, váratlanul kétszer pofonvágott, úgy, hogy felborultam.

Aztán újra csendet parancsolt és újra üvöltött, mert nem volt elég sűrű a csend.

A csend. A fegyelem. A rend. A rémület. A félelem. Ezek voltak a főtantárgyak.

Mást az iskolában annakidején, nem tanultunk.

Irigylem a mai fiatalokat.

K.

Haj kell a hajvágáshoz!

(A X. kerületi Gyermekfodrászati Üzemben játékokkal szórakoztatják az apró vendégeket.)

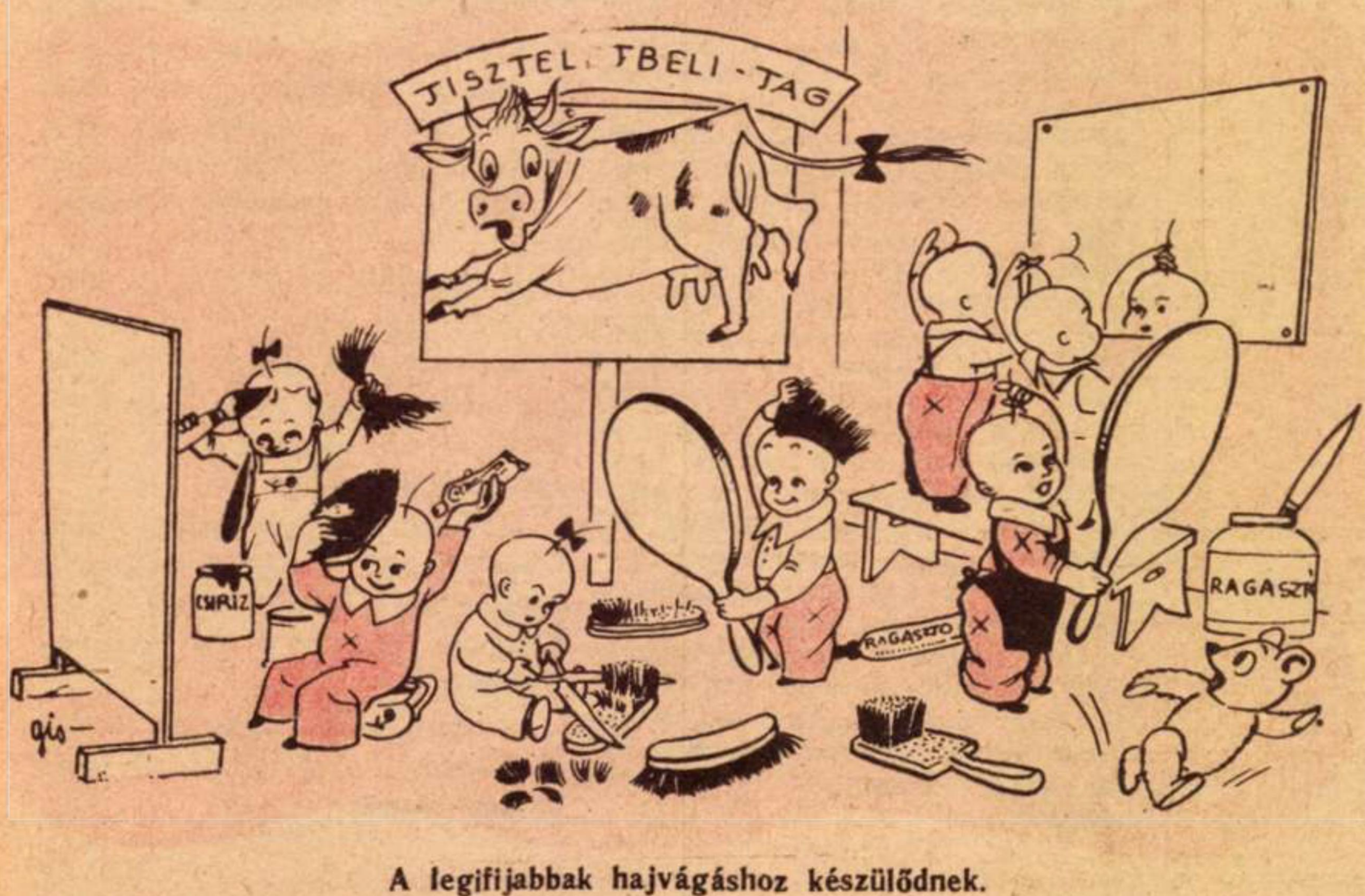

A legifijabbak hajvágáshoz készülődnek.

Orvosok vizsgálják felül a vendéglátó üzemeket

A konyhában

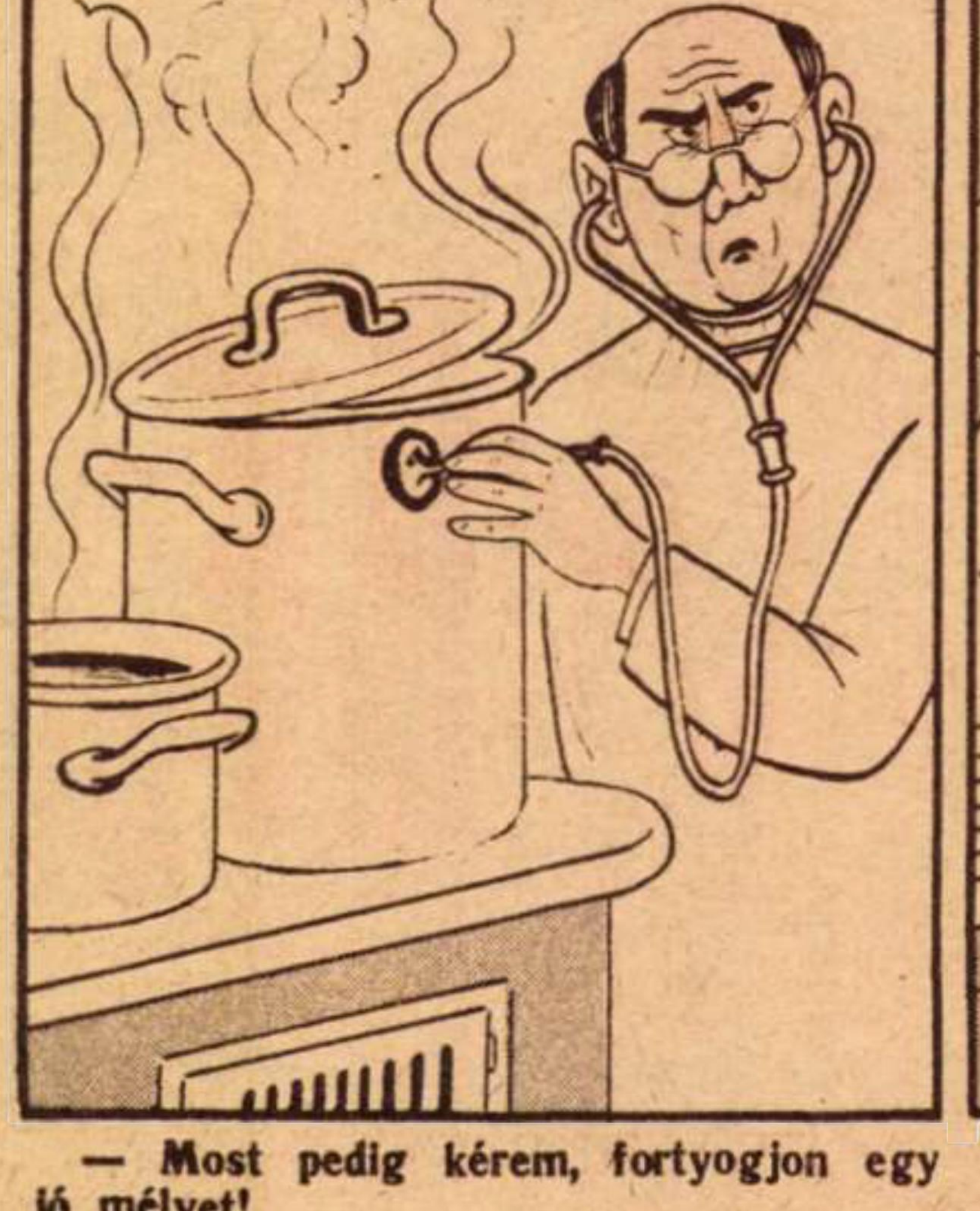

— Most pedig kérem, fortyogjon egy jó mélyet!

A büffében

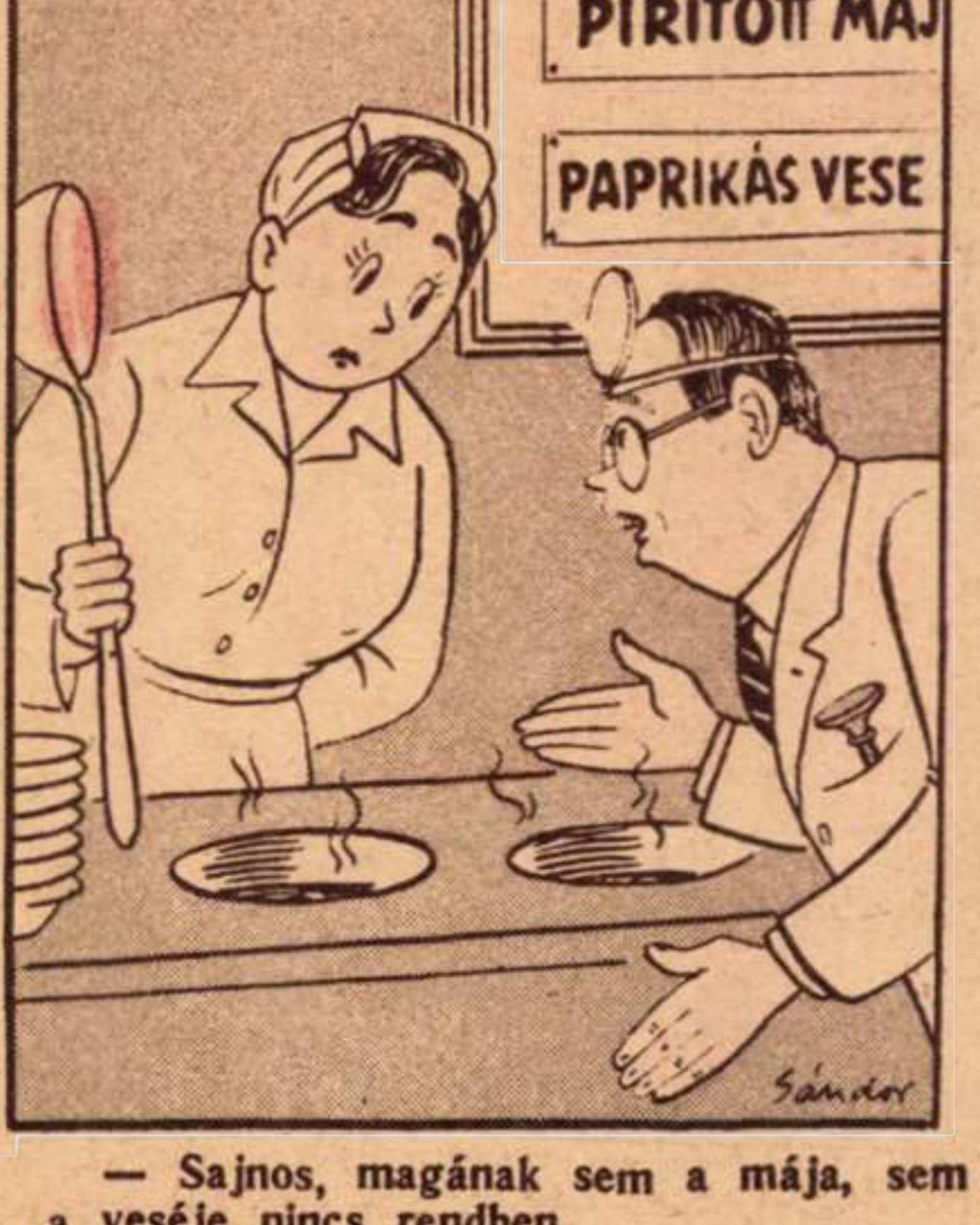

— Sajnos, magának sem a mája, sem a veséje nincs rendben.

Éjjeli ellenőrzés

Vállalatunk dolgozóinak megoszlott a véleménye Barlagi Gergelyt illetően. Az egyik tábor kissé hibbantnak tartotta, a többiek öntudatos karrieristának. Ő viszont csak mosolygott az efféle véleményeken

— Az események engem fognak igazolni — hajtogatta rejtélyesen.

Eláruljuk, hogy Barlagi — minden túlóratérítés nélkül — éjszakánként is benn időzött a vállalatnál. Meg is indokolta:

— Egyszer mégis csak lesz éjszakai ellenőrzés! És akkor kit találnak az ellenőrök a hivatalban késő éjszaka? Barlagit! Édes álom helyett ki görnyed iróasztalára észszerű újításokon törve a fejét? Barlagi!

— De hiszen nappal is dolgozhatsz! — hangzott az ellenvetés.

Barlagi diadalmasan felkiáltott:

— Mi abban a vicc? Nappal az egész ország dolgozik! ...

Egy szeles őszi éjszakán éppen kiterjedt magánlevelezését intézte a hivatalban. (A hivatal gépén, a hivatal papirján.) Lenke néninek irt vidékre szívhezszóló sorokat: „...és ne felejtkezzen meg rólunk, Lenke néni, a disznóöléskor, különösen a májast kedveljük..."

És ekkor léptek be a szobába az ellenőrök. Ezért a percért érdemes volt virrasztani. Barlagi nem volt a szavak embere. Inkább a szónoklatokat kedvelte. Rögtön rázendített:

— Késő éjszaka is dolgozom. Épitem az országot, mert a legfőbb érték az ember, azaz a termelékenység és a szocializmus!

Az ellenőrök hozzászoktak a meglepetés-adta zavarhoz, s egyikőjük barátságosan megkérdezte:

— Miért dolgozik ilyen késő éjjel, kartárs?

Ez az! Ezt a kérdést várta már hosszú-hosszú hónapok óta. Meg is volt rá a gondosan megfogalmazott válasz, amelynek elhangzása után könny kellett volna hogy ellepje az ellenőrök szemét és egyikőjüknek megindultan csak ennyit kellett volna mondania:

— Hát igen! Vannak még nagy és dicső elmék, akik ismeretlenül dolgoznak a nép javáért! És mi boldogan üdvözöljük önt elsőnek, mielőtt előléptetésre, sztahanovistának és Kossuth-díjra ajánlanánk!

Ha az ember nagyon vár valamit már hosszú ideje és az hirtelen bekövetkezik akkor a jól megfogalmazott mondanivalók a semmibe oszlanak és szánalmas dadogás veszi kezdetét. Így járt Barlagi is.

— Izé... illetve... azért maradtam bent, hogy... hogy... kidolgozzam azt az észszerűsítést, amely szerint... vagyishogy... hogyan lehetne a munkaidőt megrövidíteni... mert ugyebár a túlóra...

Az egyik ellenőr diszkréten megcsipkedte magát és miután meggyőződött róla, hogy nem álmodik, az irógéphez lépett.

— Ez a tervezet eleje? — érdeklődött.

A levél árulkodott: Lenke néni májasairól fecsegett.

— Ez társadalmi munka, — dadogott Barlagi — építem a kapcsolatot a város és a falu között. A falu azé, aki megműveli, a májas azé, aki elfogyasztja. .

Az ellenőrök megértően néztek egymásra. Ebben a pillanatban ahhoz a csoporthoz tartoztak, amely hibbantnak minősitette Barlagit. De még mielőtt nézetüket nyilvánitották volna, élesen megszólalt a telefon. Barlagi a kagylóhoz ugrott.

— Halló! — mondta érces hangon a telefonba.

Várt, amig a fél elmondta mondókáját, majd igy válaszolt:

— Hogyne, nagyon szivesen, bármikor, ilyenkor is boldogan állok az ügyfelek rendelkezésére. És, ha éjjel háromkor hivott volna... Akkor is elintézném...

Büszkén fordult az ellenőrök felé. Azok nem késtek a válasszal:

— Tekintve, hogy ilyen szorgalmasan dolgozik éjjelente, kartárs, áthelyezésre javasoljuk egy másik vállalat éjszakai műszakjára. Akkor aztán, ha tovább akar maradni, legfeljebb nappal is bennmarad...

Tardos Péter

A belgrádi végrehajtó jótanácsa

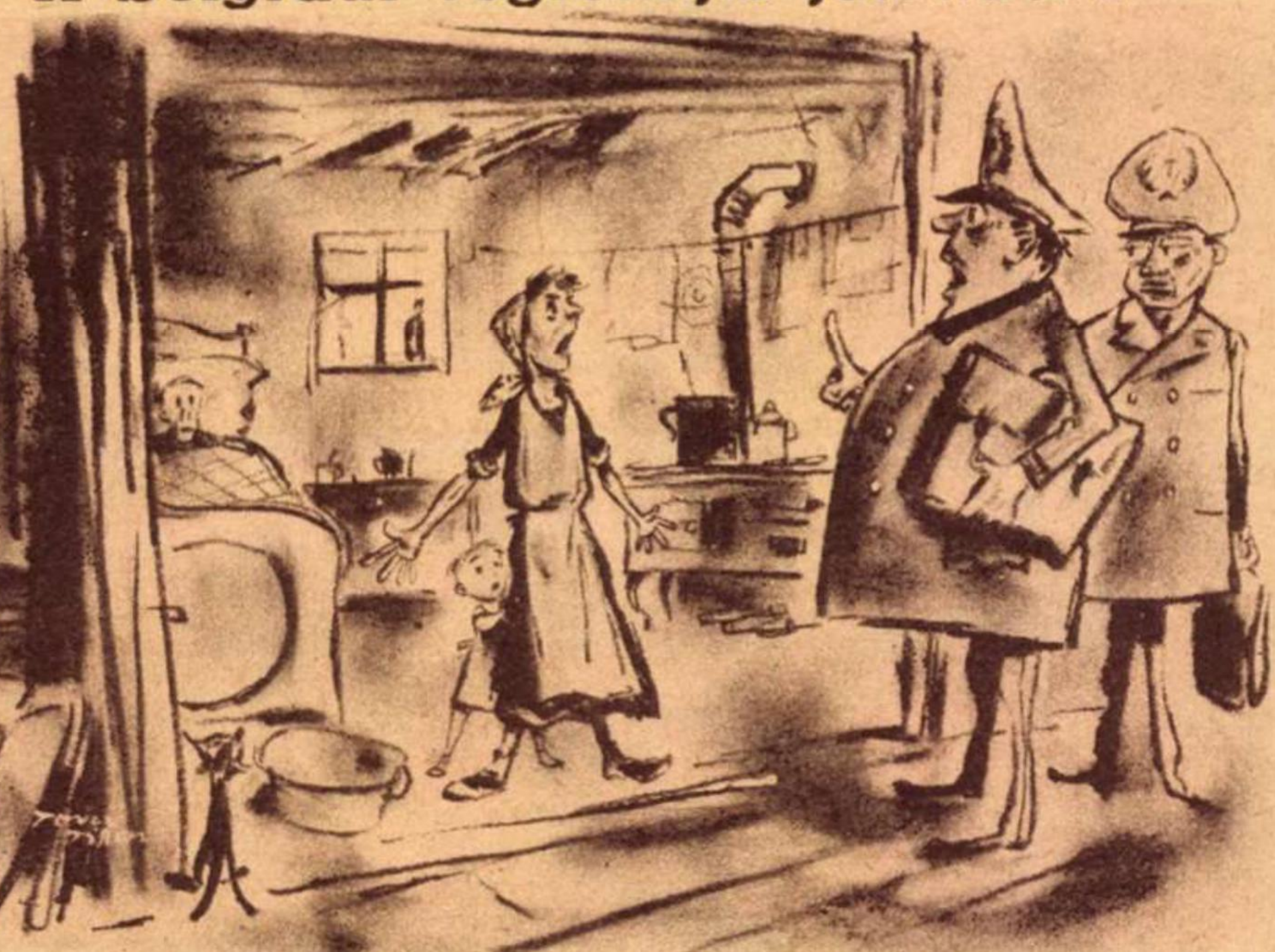

— Nézze jóasszony, nekem hiába panaszkodik! Nem muszáj magának ilyen szép, drága lakásban lakni...

Az angol tőkés esete az amerikai tőkéssel

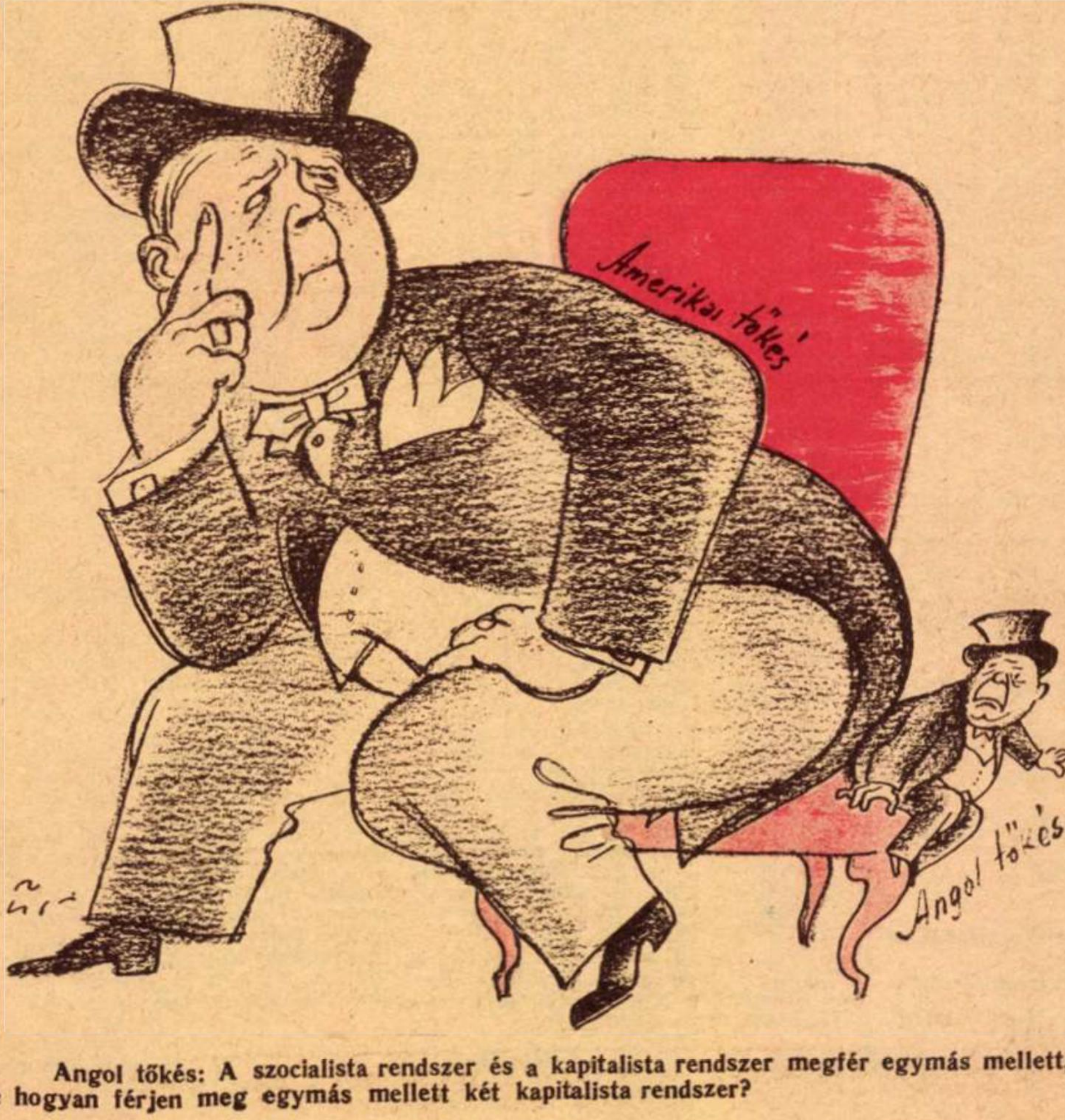

Angol tőkés: A szocialista rendszer és a kapitalista rendszer megfér egymás mellett, de hogyan férjen meg egymás mellett két kapitalista rendszer?

Szövetséges megszállók

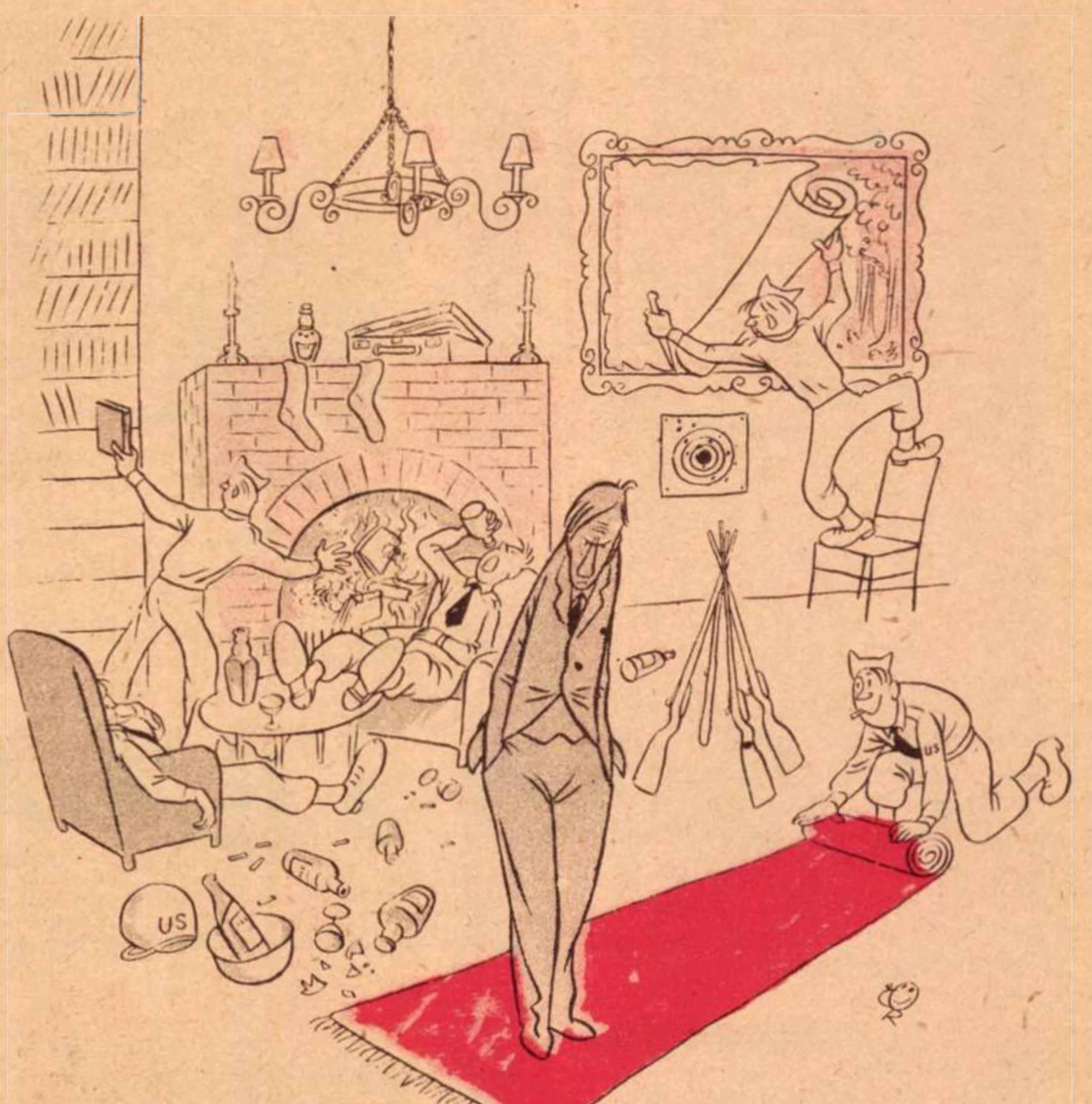

Angol polgár: Az én házam az én váram?

Kesselringet betegség címén szabadlábra helyezték

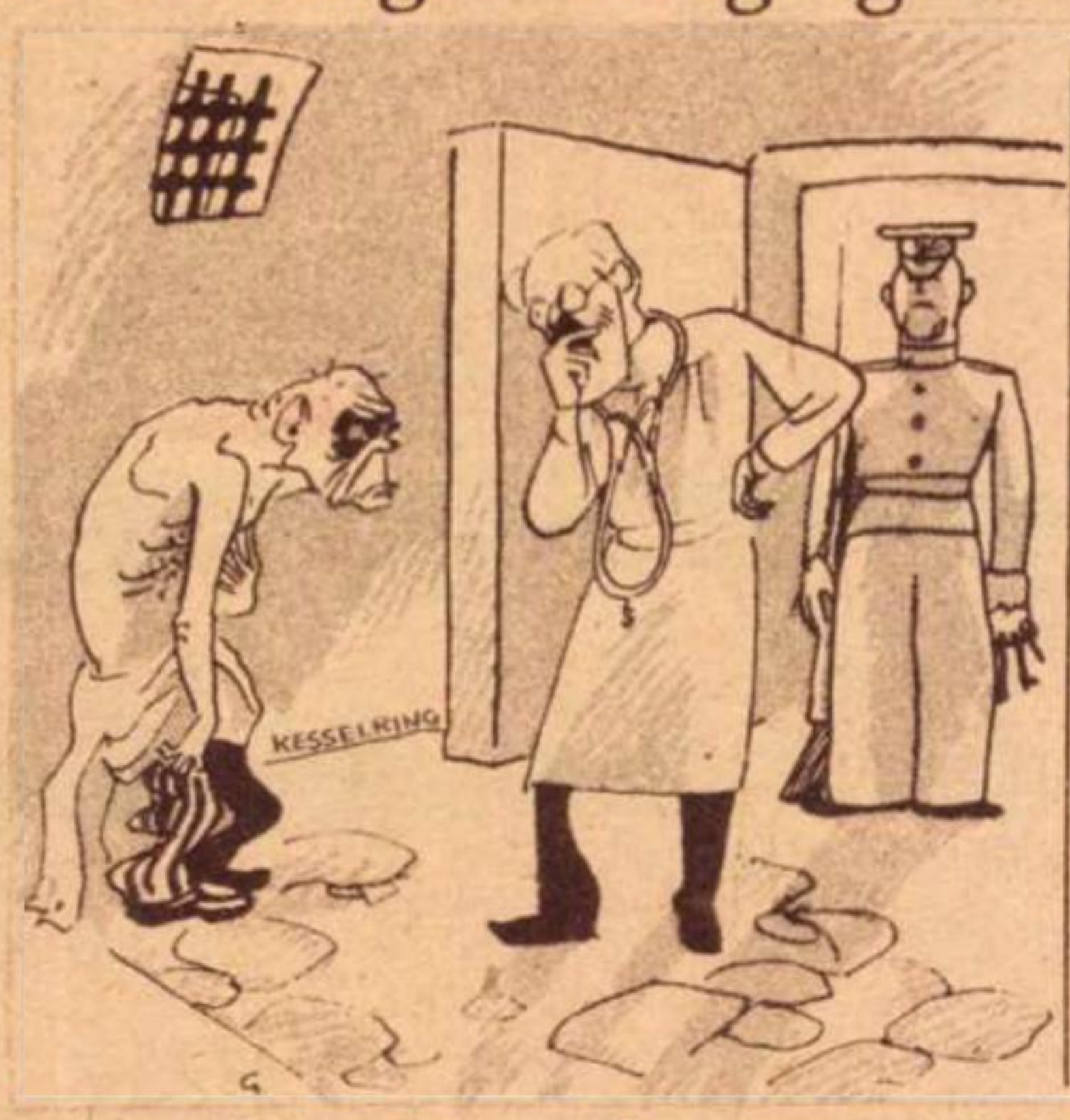

— Súlyos beteg. Fegyencnek alkalmatlan...

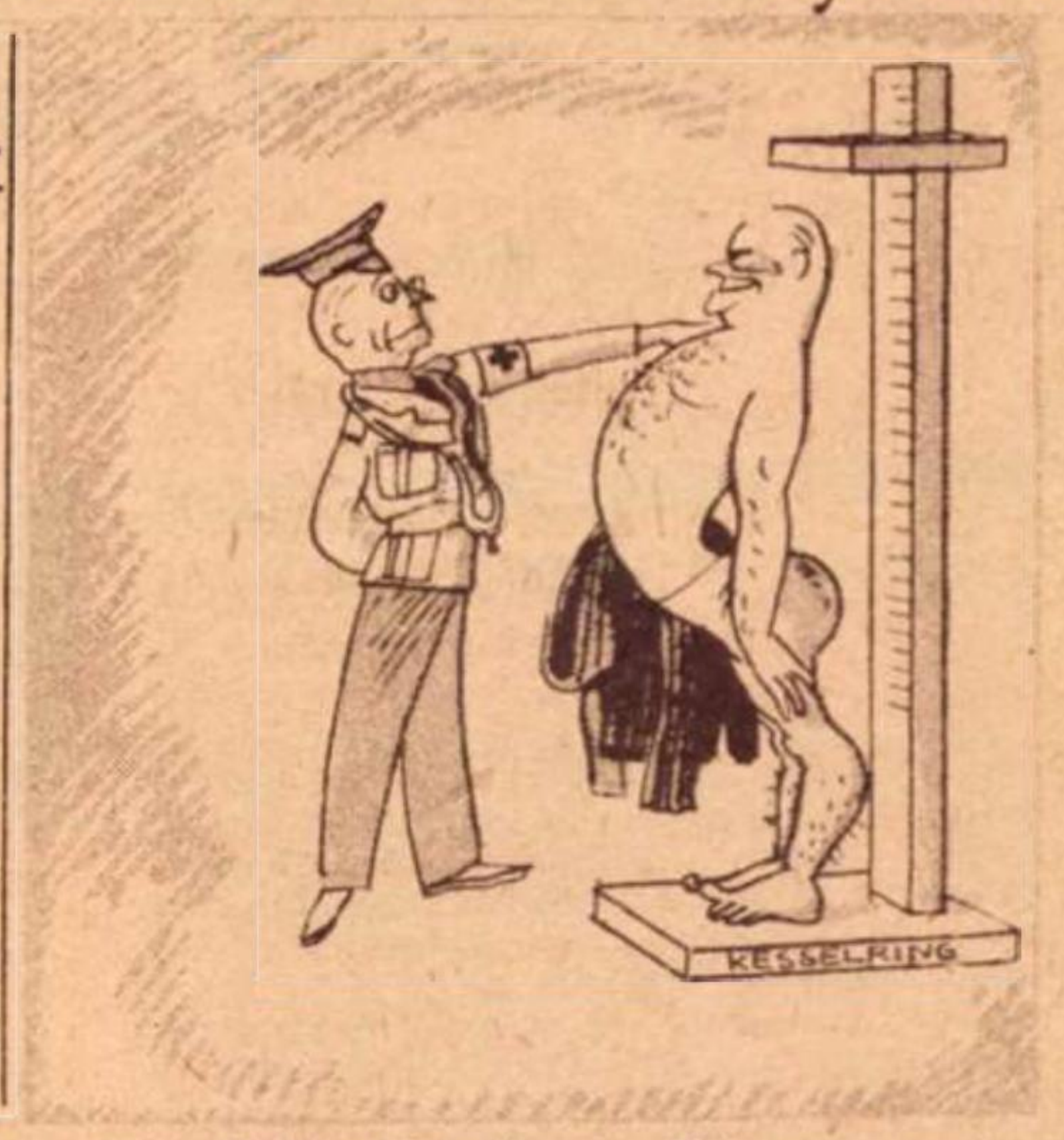

— Makkegészséges! Katonai szolgálatra alkalmas!

AMERIKA LEGÖREGEBB EMBERE

Irta: **MARK TWAIN**

Ennek a becsületes, öreg négernek az élete — a halálával kezdődött. Ahogy mondom: a halálával. Pontosabban: amikor először meghalt. Addig senki se tudott róla. Aztán annál többet. Valóban, szép pályát futott be: a halála után!

Úgy vélem, életrajzirodalmunkat gazdagítom, ha részletesen foglalkozom a becsületes munkában megőszült öreg néger történetével. Éppen ezért lelkiismeretesen összegyűjtöttem az anyagot, hiteles forrásokból és az alábbiakban ezennel nyilvánosságra hozom őket:

Washington elnök hires inasát George-nak hivták. Miután egy fél évszázadig hűségesen szolgálta gazdáját és ezalatt legteljesebb bizalmát kiérdemelte, még az a szomorú kötelesség is várt reá, hogy hőnszeretett urát a Potomac melletti örök pihenőhelyére kisérje.

Tiz évvel később, 1809-ben becsületben megőszülve ő maga is meghalt, gyászolva és megsiratva mindenkitől, aki csak ismerte őt. A Boston Gazette ugyanezen évi száma a következőket irja erről az eseményről: „George, az elhunyt Washington elnök kedvenc inasa kedden Richmondban (Virginia állam) 95 éves korában meghalt. Élemedett kora ellenére is utolsó percéig megőrizte szellemi frisseségét és emlékezőtehetségét. George jelen volt Washington másodszori elnökkéválasztásán és a nagy elnök temetésén is és pontosan emlékezett minden kiemelkedő mozzanatra a fenti két eseménnyel kapcsolatban."

Ezután egy ideig nem hallottunk többet Washington hires inasáról, egészen 1825 májusáig, amikor ismét meghalt.

A Filadelfiai Újság igy irt a szomorú eseményről: „Maconban, Georgia államban meghalt a mult héten egy George nevű néger, aki Washington elnök kedvenc inasa volt. George 95 éves korában halt meg. Öntudatát mindvégig megőrizte. Pontosan visszaemlékezett Washington másodszori elnökkéválasztására, Washington halálára és temetésére, a Cornwallis lázadására, a Trenton-i ütközetre, a Calley-Forge-i csatára stb. A tiszteletben megöregedett agg négert Macon egész lakossága kisérte utolsó útjára."

Georgeról megemlékeztek 1830 július 4-én is a nemzeti ünnepen, továbbá 1834 és 1836 július 4-én is.

George ezután — egészen váratlanul — 1840 november 4-én ismét meghalt. A St. Louis-i Republican november 25-i száma a következőkben számol be az eseményről:

„Meghalt a forradalom utolsó szemtanúja. George, Washington elnök egykori kedvenc inasa tegnap 95 éves korában meghalt, városunkban: Mr. John Leavenkorth házában. Az elhunyt halálának percéig szellemi képességeinek teljében volt és pontosan visszaemlékezett Washington első és második elnökkéválasztására, az elnök halálára, a Cornwallis lázadásra, a Trenton-i csatára, a mammounthi ütközetre, a nemzeti seregek Valley Forge-i vereségére, a Függetlenségi Nyilatkozatra stb., stb. Fehér ember temetése sem lehetett volna impozánsabb, mint George-é."

Ezután szünet következett George halálában. Csak hébe-hóba emlegették a július 4-i ünnepségeken.

De 1855 őszén George ismét meghalt. A Kaliforniai Napló igy irt az eseményekről: „Egy agg hős halála. Dutch Flat-ben, e hó 7-én elhunyt George, Washington elnök hűséges inasa, 95 éves pátriárkai életkorban. Emlékezete, amely nem hagyta cserben haláláig, csodálatos tárháza volt az érdekesebbnél érdekesebb történeteknek. Részletesen visszaemlékezett Washington elnök első és második elnökkéválasztására, a cornwallisi lázadásra, a trentoni és a mammounthi, valamint a Bunker-Hill-i ütközetekre, a Függetlenségi nyilatkozatra stb. stb. Georgeköztiszteletben állott Dutch Flat-ban és 10.000 emberre becsülik azoknak a számát, akik utolsó útjára kisérték."

Pontosan feljegyeztem: 1864 júniusában halt meg George utoljára. A Michigan Kurir számolt be a szomorú eseményről: A forradalom dicső szemtanúja nincs többé! George, Washington elnök hűséges néger inasa a mult héten Detroitban meghalt. George 95 éves korában halt meg és egészen haláláig, sőt halála pillanatáig megőrizte teljes szellemi képességeit. Pontosan visszaemlékezett... (itt következett a szokásos felsorolás!).

Óh, a hűséges öreg inas! Meghalt és nem találkozunk vele, amig ismét fel nem támad. Addig nyugszik békében, mint mindazok, akik megérdemlik, hogy békében nyugodjanak. George, az öreg inas valóban rendkívüli egyéniség volt. Már csak, azért is, mert ötször, és mindig pontosan 95 éves korában halt meg. Ha még legalább idősebb korában halt volna meg! De hiszen károsodás igy sem érte, első halála óta pontosan 56 év telt el és igy George legutoljára 151 éves korában halt meg, mint kétségkívül: Amerika legöregebb embere!

Forditotta: Koppány Sándor

Kovács gazda elmaradt az őszi munkákkal

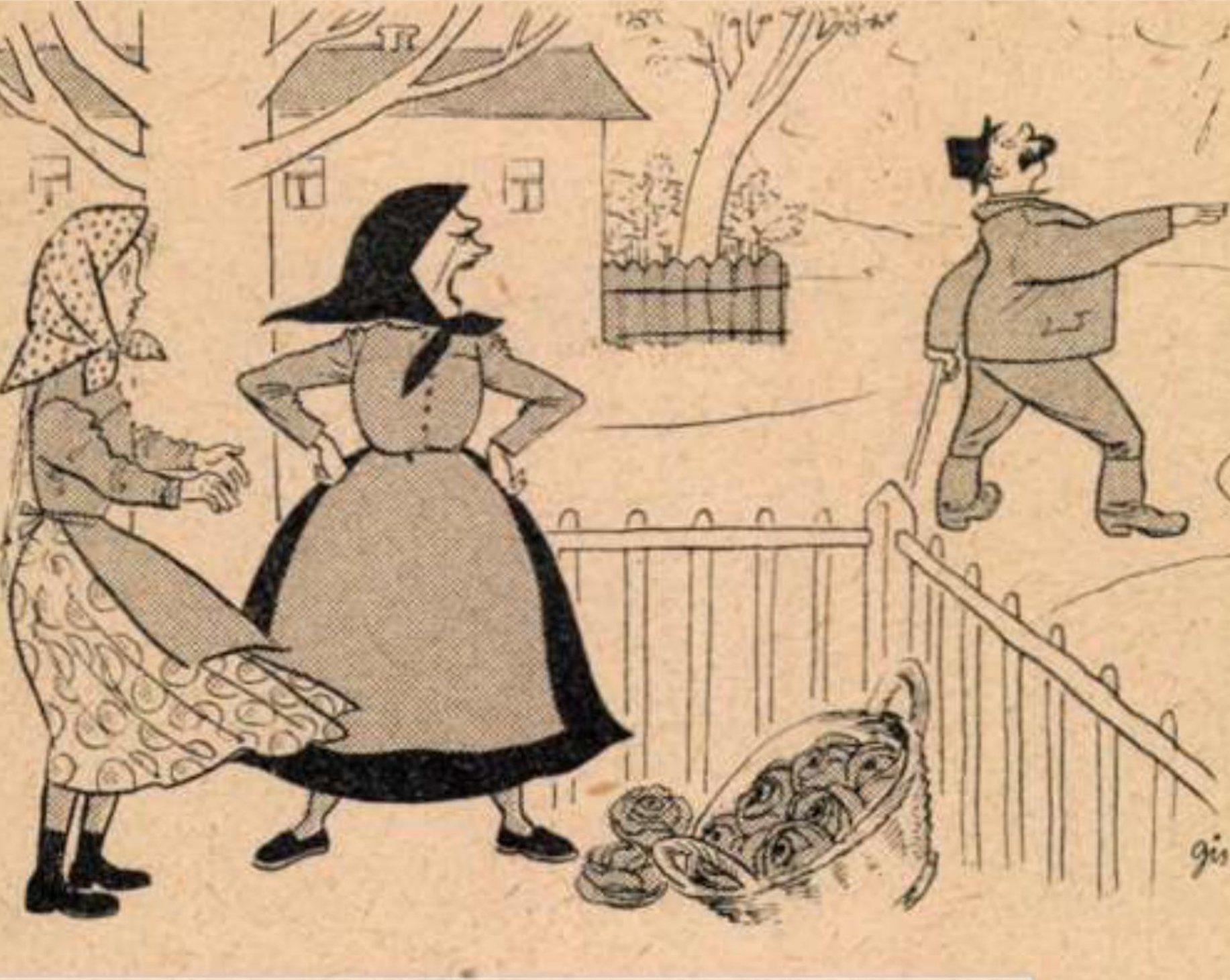

— Hogy gyüjjön rá, amire hivatkozik!
— Mire hivatkozik?
— Az objektív nehézségre!

Egyik tódít — másik lódít!

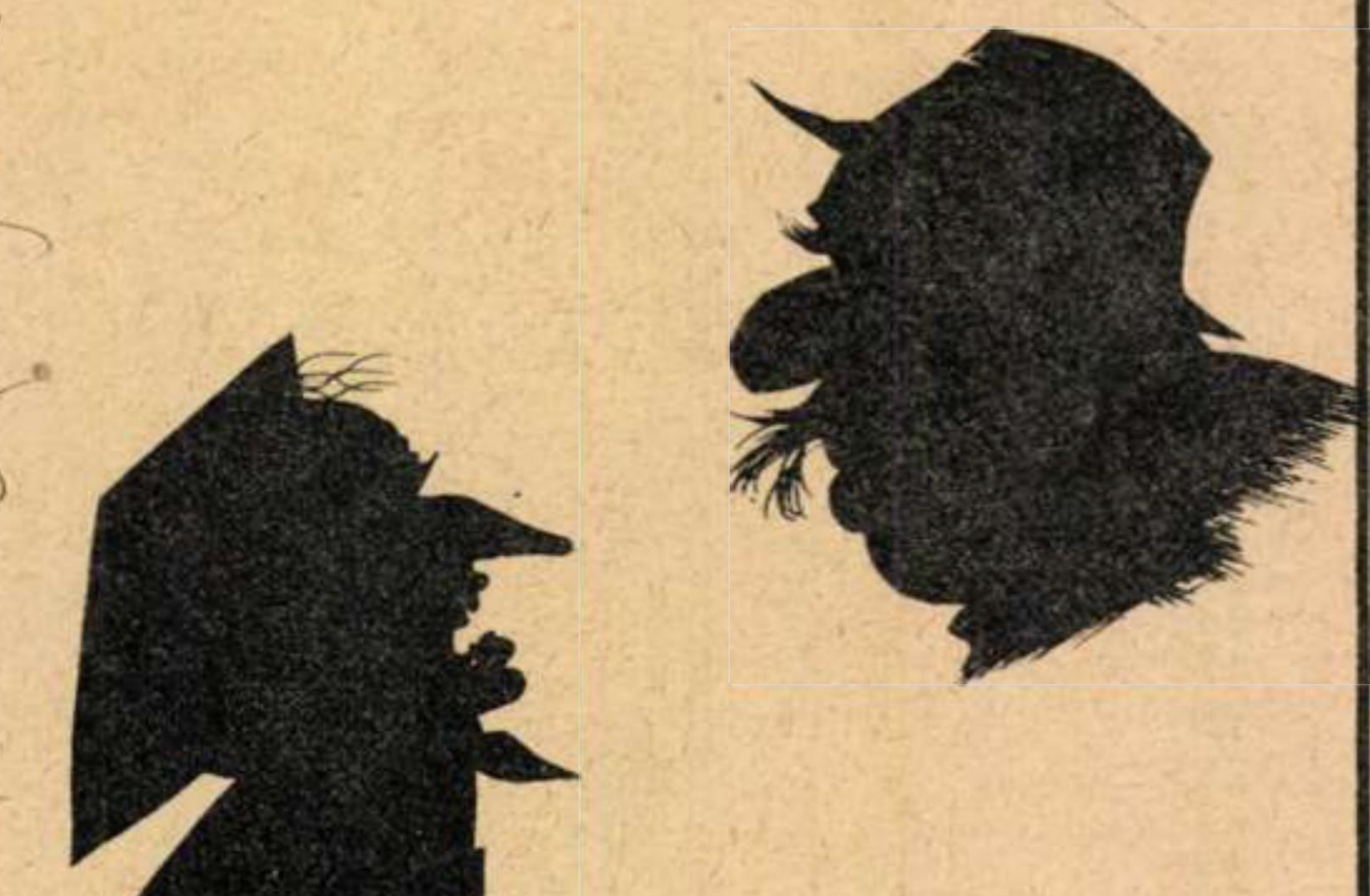

— Jaj Zsíros úr, ez egy borzasztó sötét rémhír!
— Nem baj! Majd maga kiszínezi!

Siető utasok!

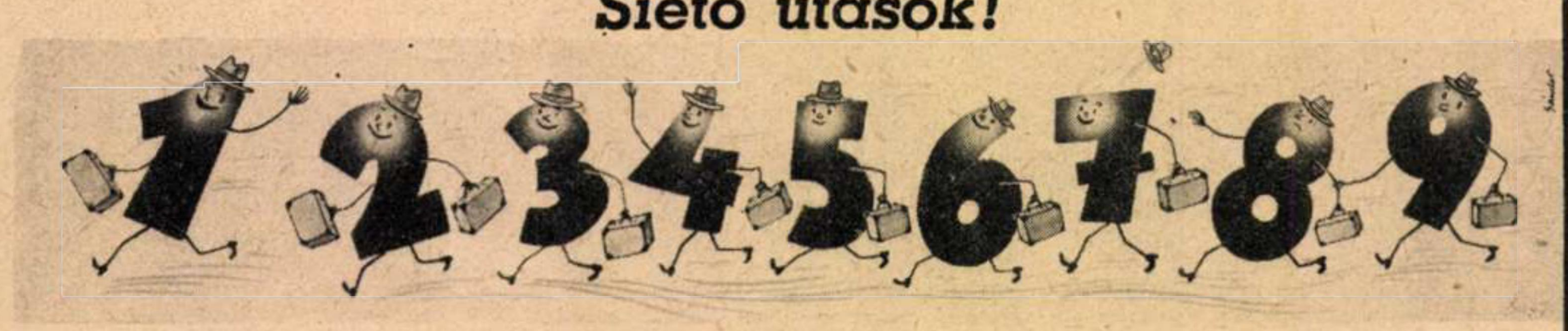

— Mozgás, mozgás, számtársak! Még lekéssük a debreceni gyorsot, akkor aztán hogy állunk össze időre nyerőszámokká?!

A Bútorkiállításon

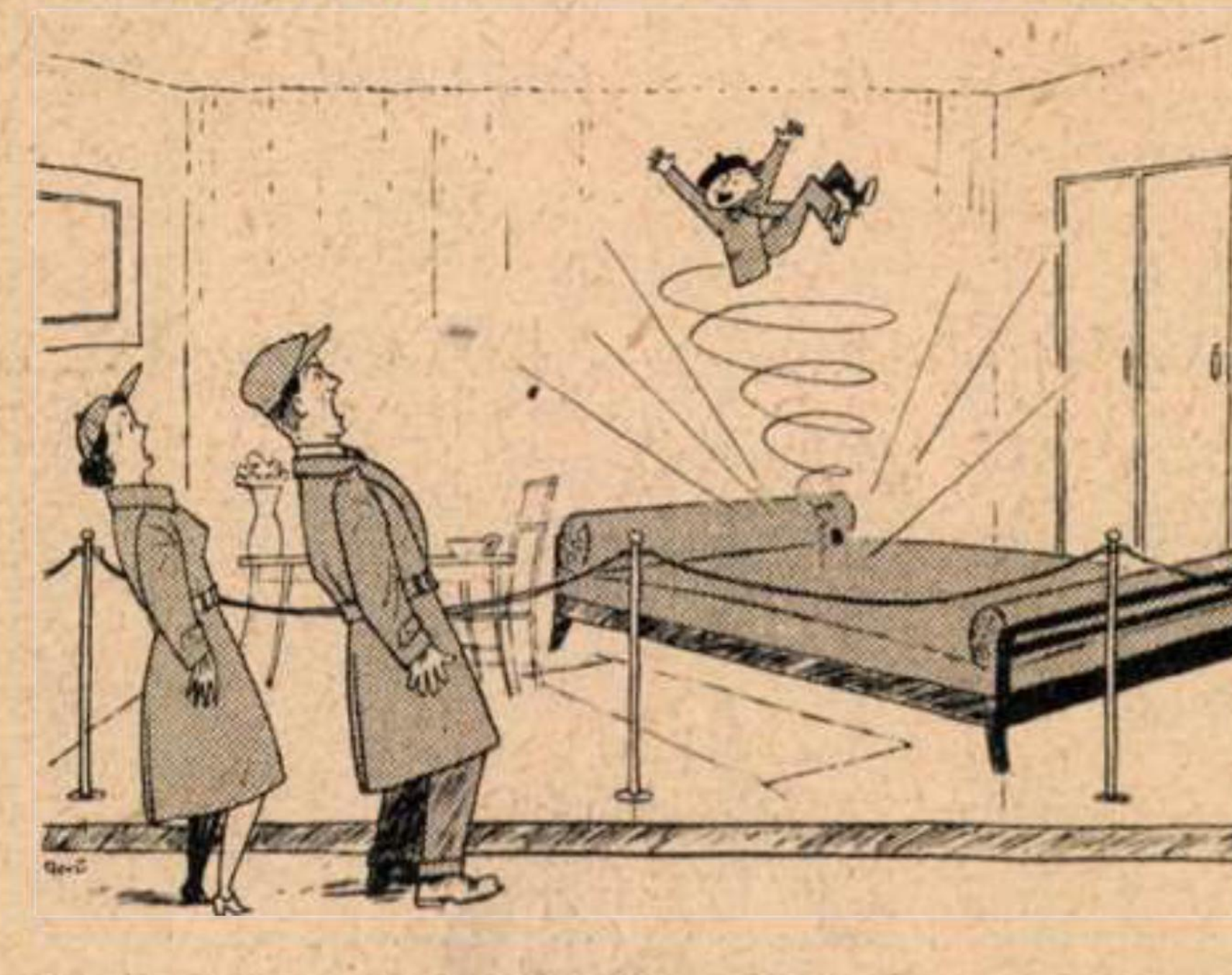

Pisti: Apukám, ilyet vegyünk!

Így igaz!

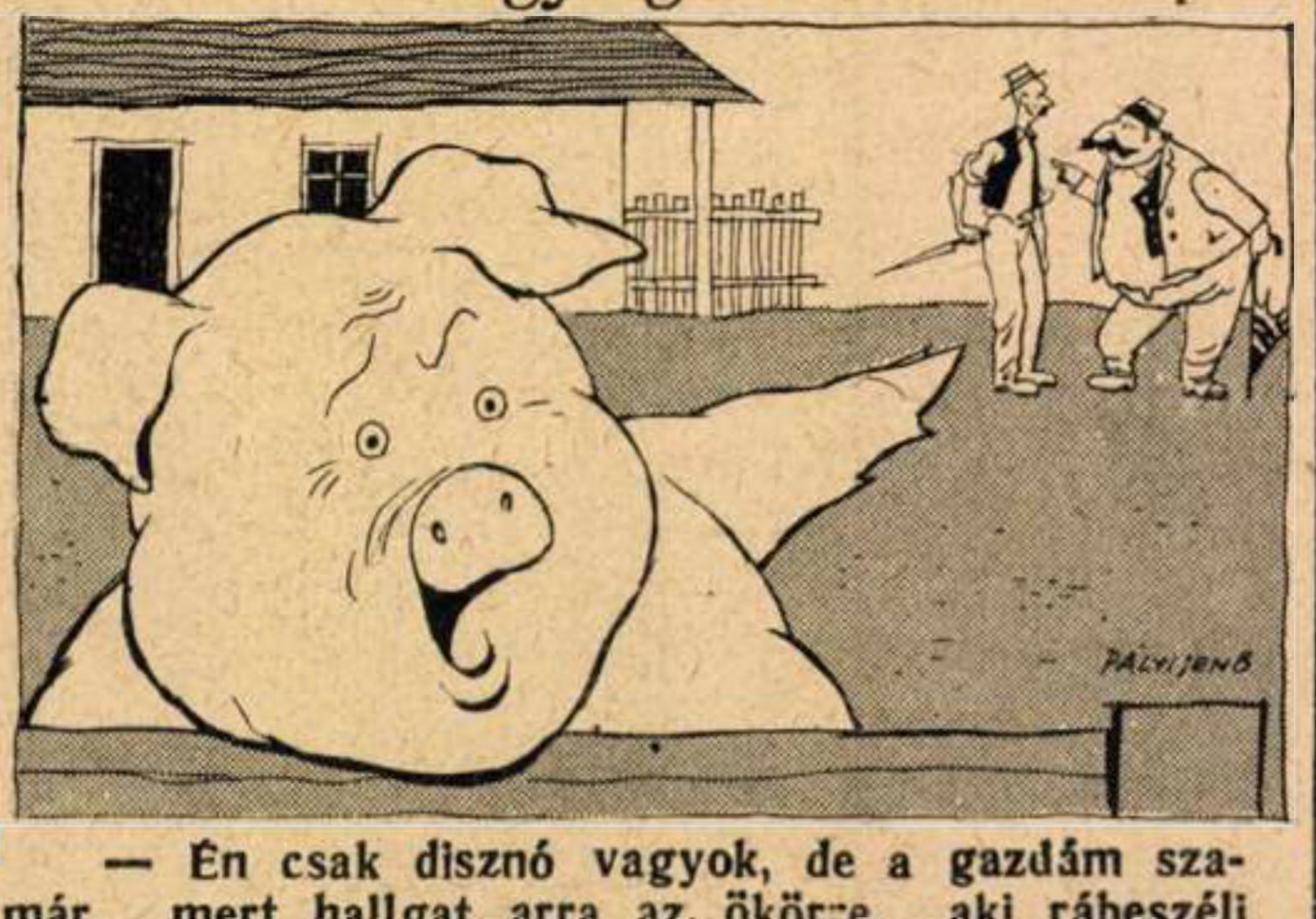

— Én csak disznó vagyok, de a gazdám szamár, mert hallgat arra az ökörre, aki rábeszéli arra a marhaságra, hogy vágjon le engem feketén!

Pillanatképek az őszi vásárról

A budapesti áruházak dús kirakataiban áthúzott számok légiója jelzi az őszi vásár leszállított árait. A pompásan sikerült vásár szines forgatagából lestük el az itt következő két képet.

A Budapesti Nagyáruházban

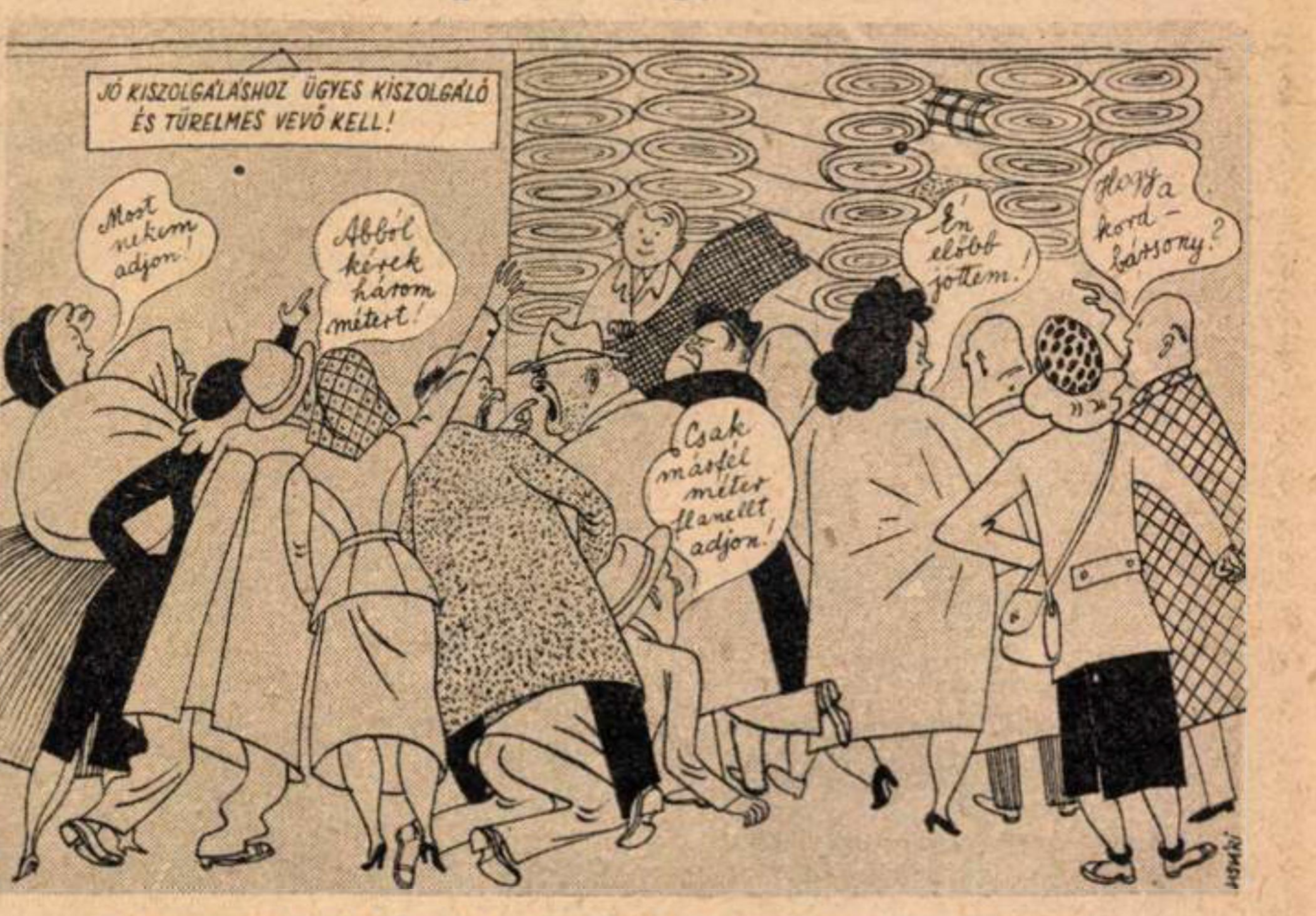
JÓ KISZOLGÁLÁSHOZ ÜGYES KISZOLGÁLÓ ÉS TÜRELMES VEVŐ KELL!
Most nekem adjon!
Abból kérek három métert!
Csak másfél méter flanellt adjon!
Én előbb jöttem!
Hogy a kord-bársony?

— Persze nem árt, ha az eladónak is van egy kis türelme..

A Magyar Divatcsarnokban

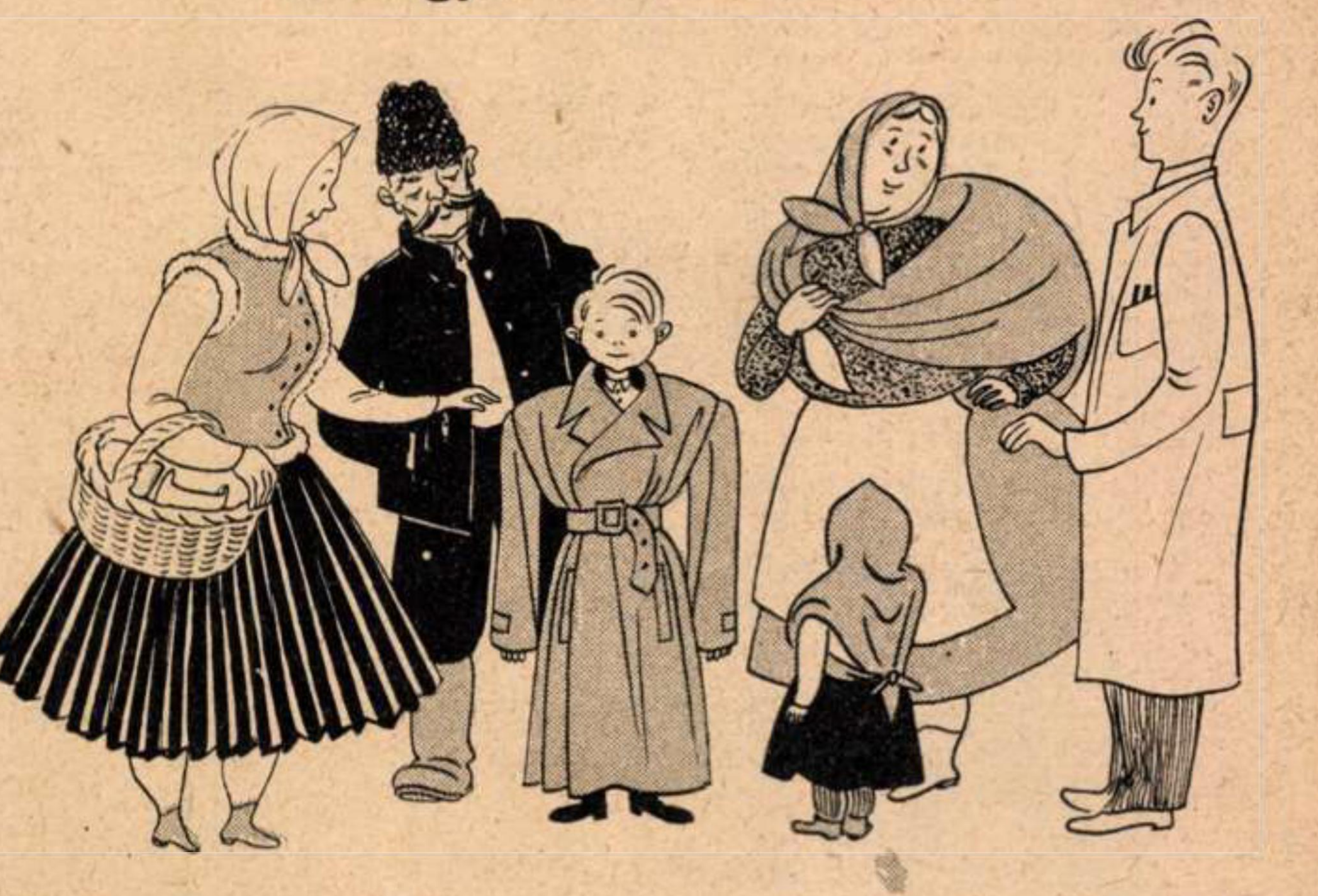

— Tessék még egy számmal nagyobbat adni. A mi Ferikénk nagyon gyorsan nől...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Gyoma és Füzesgyarmat

I.

A gyomai Járási Kultúrotthon kicsit gyengén működött. Ezért új kultúrotthon-igazgatót és művészeti felelőst kapott. Vártuk a fejlődést. Sajnos a fejlődés egészen másirányú volt, mint vártuk. Az üvegezett kirakatszekrény ugyanis csak a könnyű szórakozást hirdette. Megtudtuk, hogy minden vasárnap bál van. Egymásba fonódó táncospárt is rajzoltak a plakátra. Figyelmeztették a járókelőket, hogy ha jól akarnak szórakozni, a kultúrotthonba jöjjenek. Tánctanfolyamot is hirdettek. Külön rajzos felirat figyelmezteti még ezenkívül is az üvegezett szekrény szemlélőit. Ez a szövege: „SZÓRAKOZÁS!"

Később módosult a szemléltető kirakat és a „tánctanfolyam", valamint a „szórakozás" feliratok felét eltakarta egy másik plakát, amely közölte, hogy „Lőtt nyúl kapható".

Így lett a Járási Kultúrotthon szórakoztatóüzem és vadkereskedés egyszerre. Persze ennek is van magyarázata. A gondnok elvtársnő férje ugyanis kitűnő vadász, a nyulak réme.

Szerintem a Járási Kultúrotthon üvegszekrényének az a rendeltetése, hogy a szakkörök összejövetelét, a békeharcot, a kultúrát hirdesse. Persze lehet ott műsoros-estre, táncra és szórakozásra felhívó felirat is, de ne csak az legyen rajta.

A gyomai Járási Könyvtár dolgozója vagyok és vágyakozva gondolok arra, hogy milyen hasznát vennénk mi is egy ilyen üvegszekrénynek. Mezőgazdasági könyveket, irodalmi esteket és a tszcs-fejlesztés problémáit szolgáló könyveket hirdetnénk benne. Persze, azért lenne benne szórakozási lehetőséget hirdető felirat, rajz is.

II.

Füzesgyarmaton a piacnapokon hangszóró szórakoztatja a vevőket, eladókat. Hiába várunk mozgalmi dalokat, békedalokat, legtöbbször csak László Imre slágerlemezeit halljuk. Az émelyítő műdalok, a divatjamult andalító „slágerek slágere", egy régi bárénekes lemeze, amely így harsog: „Ne legyen tavasz, ne legyen május, ne legyen virágos rét..." Az még rendjén lenne, hogy tiltakozik a virágos rét ellen, de hogy tavasz se legyen, május se legyen, az már egy kicsit sok. Hiszen akkor nem lennének gabona- és kukoricatáblák sem. Mit enne a bárénekes? Nem tiltakoznánk a májustól remegő dal ellen, ha nem játszanák szinte szándékosan sűrű egymásutánban.

Huszár Rezső
körzeti könyvtár dolgozója
Gyoma

Meggyulladunk a Műegyetemen!

A Stoczek-utcában van a budapesti Műszaki Egyetem egyik épülete. A nagy előadóteremben rendszeresen 300—350 hallgató tartózkodik. Néhány nappal ezelőtt korán reggel megkezdődött a fűtés. Délelőtt már olyan hőség volt, hogy kinyitottuk az ablakok egy részét, de még így is csak ingujjban tudtunk ülni. A fűtést irányító dolgozók tudomást szereztek a kibírhatatlan hőségről és megindították a hatalmas szellőztetőket. Még csak ez kellett! Most már nemcsak áramlott, de tódult befelé a forró, perzselő levegő.

A fűtés ugyanis nem fűtőtestekkel, hanem meleg levegő beáramlásával történik, amit az egyébként szellőztetésre szolgáló, de e célra soha nem használt ventilátorokkal jelentősen fokozni lehet.

A terem ablakai egyébként részint elérhetetlenek és így csak az ablakok egy részét tudtuk kinyitni. Az ablakok a nagy teremhez viszonyítva kicsik és a természetes levegőkicserélődés törvényeinek figyelmen kívül hagyásával készültek.

Ezekután nem csodálható, hogy az utolsó óra előadótanára pánikszerűen hagyta el a termet.

Több mint két éve járok a Műegyetemre és azt tapasztaltam, hogy a többi teremben sem szellőztetnek.

Ezekután a következő kérdéseket intézem a Ludas útján a Műszaki Egyetem illetékes szerveihez:

1. Miért nem gondolnak arra, hogy a hallgatók ezrei a nap egynegyed részét az épületben töltik és a rossz levegő, a túlzott meleg egészségtelen és ártalmas?

2. Gondoltak már arra, hogy a rossz levegő és a fülledt meleg miatt a hallgatóság szellemi aktivitása annyira lecsökken, hogy ezáltal az előadások számottevő része elvész?

3. Miért pazarolják ennyire a szenet, amikor takarékoskodni kellene?

Somlyó István
III. éves gépészmérnök hallgató

Szavatosság szavatosság nélkül

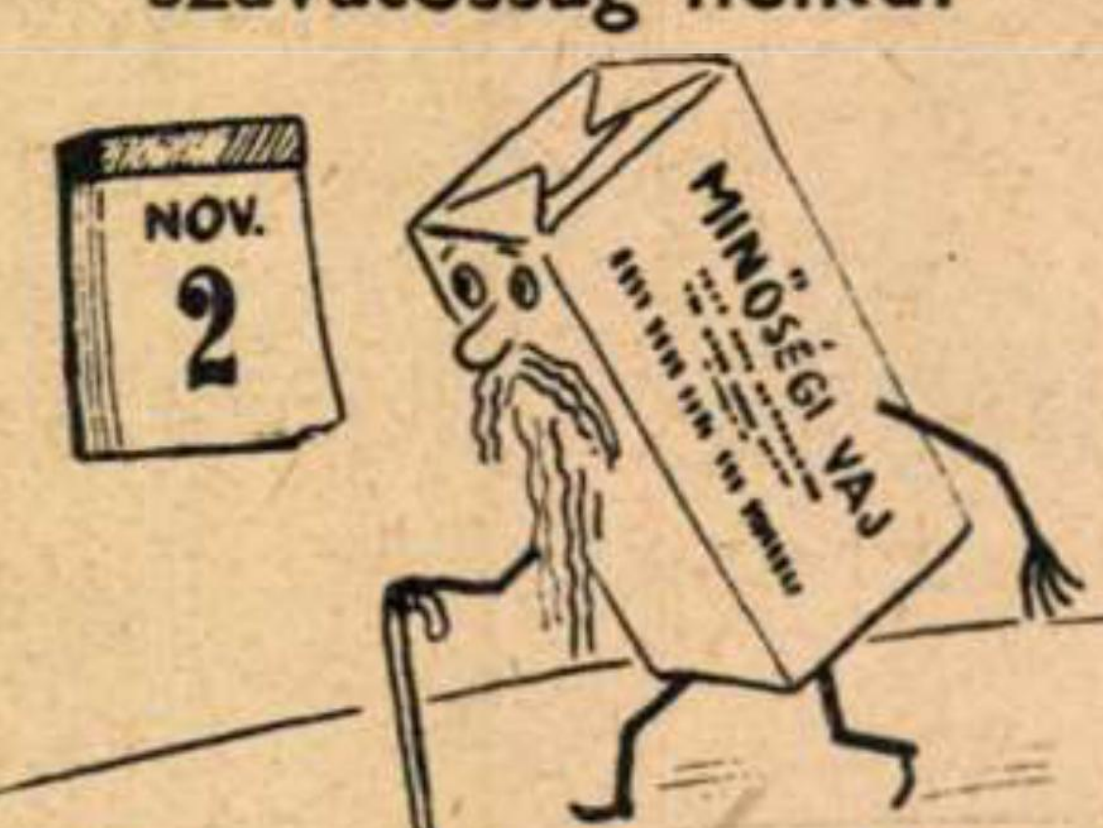

November 2-án 7 forint 20-ért tíz deka minőségi vajat vásároltam a Rákóczi-úti éjjel-nappal Közértben. Mikor átvettem a vajat, a csomagolópapiron ezt a szöveget olvastam: „Szavatossági idő két nap." Ugyanerre a papirra gumibélyegzővel ezt nyomták rá: „1952 október 22."

Figyelmeztettem az eladót az időpontra és megjegyeztem, hogy ez a vaj a felirás szerint csak október 24-ig volt friss. A csomagkiadó udvariasan felvilágositott, hogy a feliratoknak semmi jelentőségük nincs.

A vaj kifogástalan volt. Felvetődik a kérdés, hogy miért kelt a Közért bizalmatlanságot saját áruival szemben olyan feliratokkal, — amelyeknek semmi jelentőségük nincs. Vagy van szavatossági határidő és akkor azon túl nem szabad árut kiadni, vagy pedig nincs és akkor miért vezetik félre a fogyasztókat?

Kindzierszky Emil
Bp., VII., Dózsa György-út 38.

Fiatalok!

IFJÚSÁGI KÖNYVEK

nagy választékban kaphatók
a ti boltotokban, a

SZABAD IFJÚSÁG

könyvesboltban

Múzeum-krt. 39. Tel: 186-764

DISZ szemináriumok oktatási anyaga is beszerezhető.

Bárói állapot a bárói házban

A város szivében, a Váci-utca 67. számú ház felett nyomtalanul suhant el az idő. A ház már a népé, a volt háztulajdonos, a „báró úr" már nem lakik a házban, de a ház még mindig olyan, amilyen régen volt.

Miben különbözik ez a ház a többiektől? Abban, hogy a bárói család volt szobái szépek, tágasak, és természetesen villany és gáz is van bennük. A volt cselédszobákban azonban sem villany, sem víz, sem fűtési lehetőség nincsen. A „báró úr" ugyanis nem engedte meg, hogy komornyikjai és inasai a technika vivmányait használhassák.

Én is ott lakom. Tavasztól mostanáig hiába kértem a víz és a villany bevezetését, valamint a kémény megjavitását. Igéretet kaptam, de villanyt nem. Pedig nem kellene sok munkát végezni, mindössze néhány méter drót átvezetéséről van szó. Azonkivül még egy fél méter ólomcső és egy kőműves másfélórai munkája szükséges. A nyár folyamán ugyan küldtek kőműveseket, de a kéményt nem javították meg.

A műszaki tanárképző főiskola konyháján dolgozom. Népnevelőm beszélt a V. kerületi házkezelőség vezetőjével. Ez október elején történt. Azt igérték, hogy egy héten belül rendezik az ügyet. Két héttel később, október közepén azt igérték, hogy „egy hét mulva"... De még mindig nem történt semmi.

Én és a volt „bárói" cselédszobákban lakó sorstársaim szeretnénk olvasni, tanulni, befűteni és mosakodni. Lélekzeni is szeretnénk. Mert azt se lehet... Ugyanis, ha a földszinti lakó befűt, akkor a felső lakások megtelnek füsttel. Amikor panaszkodtunk, a házfelügyelő azt ajánlotta, hogy nedves felmosóronggyal dugjuk be a kéménylyukat, akkor majd alul fog füstölni.

Ilyen „bárói állapotok" vannak a Váci-u. 67-ben, a Belvárosban, ahol — ellentétben a legkisebb faluval — 1952-ben még villany sincs.

Csizik Ilona

Oda 76, vissza 70

A Keleti-pályaudvaron jegyet váltottam Kiskőrösön át Kalocsára. 76 forint 30 fillért fizettem. Amikor visszautaztam Budapestre, Kalocsán ugyanezért az útért kereken 70 forintot kértek a pénztárnál. Nagyon kiváncsi vagyok arra, hogy miért kerül Budapestről Kalocsára 6 forint 30 fillérrel többe az utazás, mint vissza? Hiszen a két út milliméterre egyezik.

Deák Zoltán
VIII., Kabók Lajos-u. 8.

Ludas Matyi elintézte

„Az üveg és betét" cimű közleménnyel kapcsolatban a Közért vizsgálatot inditott. Szeptember elején az ipar még nem vette vissza a kereskedelemtől a cimke nélküli üvegeket. Időközben belátták ennek tarthatatlanságát és ezért a Közértboltokat szeptember 27-én utasították, hogy minden tisztára mosott üveget tartoznak visszavenni — abban az esetben is, ha azokon a cimke nincs rajta.

Belkereskedelmi Minisztérium

A vényfüzettel kapcsolatos bírálatot köszönjük. Már régebben észrevettük a hibát és intézkedtünk, hogy új vényfüzeteket nyomtassanak, amelyeken már van elég hely az orvosság felírására. Azt, aki a kifogásolt vényfüzetet szerkesztette, kioktattuk. Igaz, hogy még van forgalomban a kifogásolt vényfüzetekből, de fokozatosan kivonjuk a forgalomból. Eddig is csak túlzott takarékosság miatt használtak egyes rendelőintézetekben ilyen rossz vényfüzetet.

Vasutasok Szakszervezete
Gáspár Sándor elnök

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Nem is örököltem" cimű panasszal kapcsolatban vizsgálat indult. Balogh Imre valóban nem örökölt és tévedésből vetettek ki rá örökösödési illetéket. Az eljárást azonban Balogh Imre nyujtotta el, mert amikor telefonon közölte esetét és megkértük, hogy látogasson meg bennünket a hivatalban, erre nem volt hajlandó. Ha bejött volna, sokkal gyorsabban intézkedhetett volna az adóosztály, hogy a behajtási eljárás végetérjen. Balogh azonban nem mutatta be a szolnoki tanács levelét, amelyből kitűnt volna, hogy egy másik Balogh Imréről van szó. Így feleslegesen foglalkoztatott több hivatalos szervet. Egyébként a behajtási eljárást végleg megszüntettük.

A II. kerületi Tanács
adóügyi csoportja

Elemelt emelet

Építéshez kiküldött jött gálában,
De a nyelve megakadt a szájában, —
Körülnézett s szinte bizony hebegett:
— Terv szerint itt mára kész az emelet,
Kijöttem, hogy leemeljem kalapom,
S etázs helyett itt állok az alapon?!
Hogy lehet ez? Magyarázat erre mi?
Emeletet hová tudták rejteni?

Jön a válasz: — Ütemezve bé vala
Az emelet sziklaszilárd négy fala!
Egyedekre bontottuk a terveket.
Istók uccse, hol lehet az emelet?

Felelősök füle roppant veres lett.
Emeletért megindult a kereslet.

Meglelték az irodában papíron,
Kidolgozva ragyogóan, vakítón.
Meglelték a köteg fuvar-levelet
Az anyagról... Hol van hát az emelet?

Irodában csak azt zúgja a keserv:
— Egyedekre fel van bontva, mi a terv!
Elméletben áll is az az emelet....

Szól a küldött: — Nézzük meg az „egyedet!“

Munkahelyre nosza mindjárt kimennek.
Az egyedek itt-ott bizony pihennek.
Egyik eszik (illegális időben),
Másik mesél, méri a szót, de bőven!
A harmadik udvarol, mert fiatal, —
(Nem is lesz így a normában diadal!)
A negyedik lapátra vár merengve.
Ha lapátja volna, — ő nem heverne!
Dehát nincsen. Szép szeliden most várja,
Míg egy lapát idetalál hozzája.
Amottan az állványozók perelnek,
S míg perelnek, — állványt dehogy szerelnek!
Ki-ki saját igazságát vitatja,
Áll a munka a vitának miatta!

Amottan a szállításnál leesik
Egy zsák cement, — (később biztos keresik!)
De most senki még csak rá se bagózik...
A „kiesés“ ilyenekből adódik.

Igy esik ki a tervből egy emelet.
Ne hunyjuk be felette a szemeket.
A terveket felbontani nem elég,

Hátra van a munkának a fele még:
Külön ki kell oktatni az „egyedet“,

S ha majd minden apró hibát levetett,
Nem csinál a féltéglából szemetet, —
Nem fog többé kiesni az emelet!

K. Tóth Lenke

Jugoszlávia költségvetésének 75 százalékát fegyverkezésre fordítják

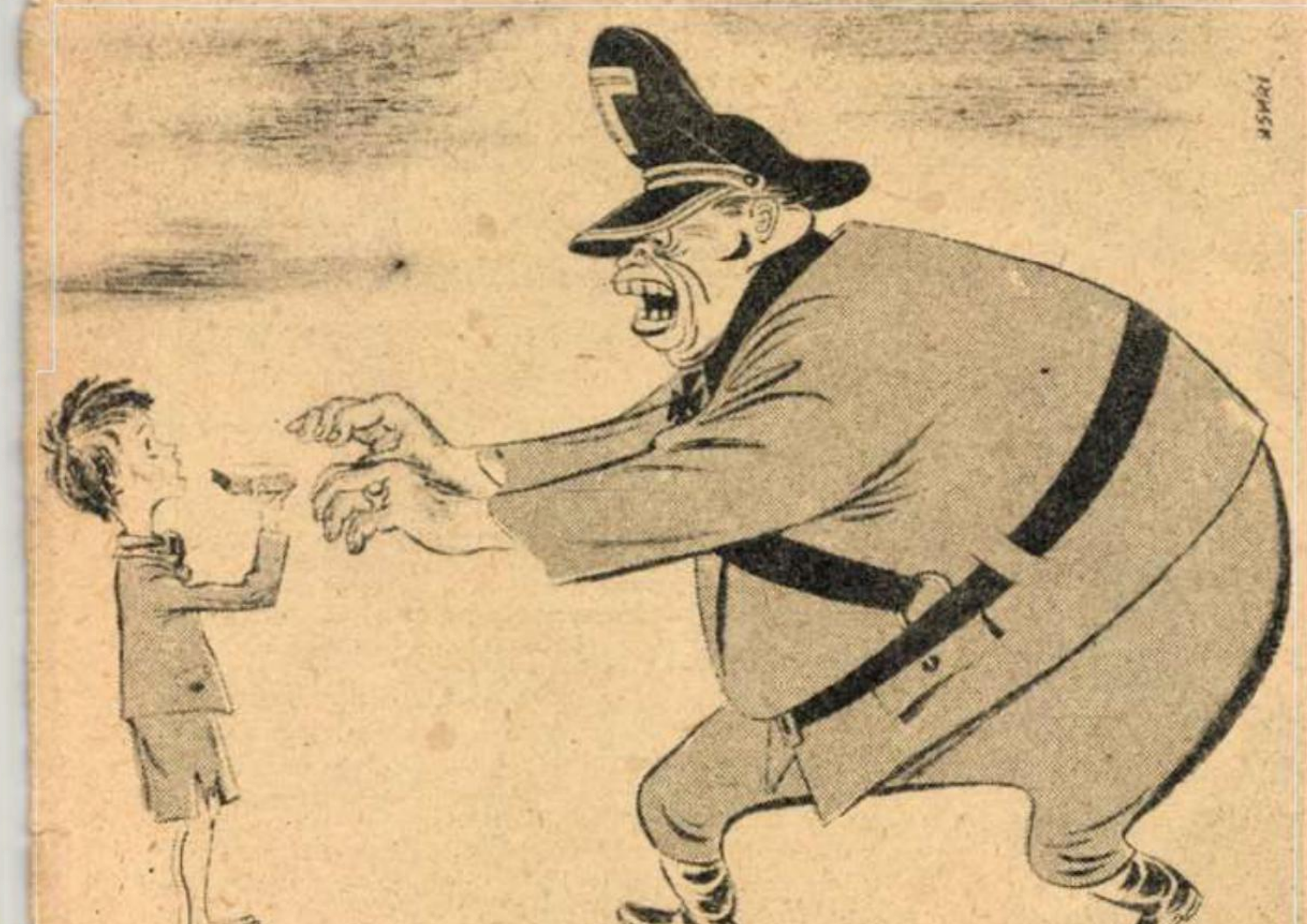

Tito: Add ide, kell a hadseregnek!

CHURCHILL HAZATÉR

Londonban olyan mértékben szaporodtak el a bűncselekmények, hogy a legelőkelőbb városnegyedekben sem mernek ajtót nyitni, mielőtt meg nem győződtek arról, hogy ki kopog. (Ujsághir.)

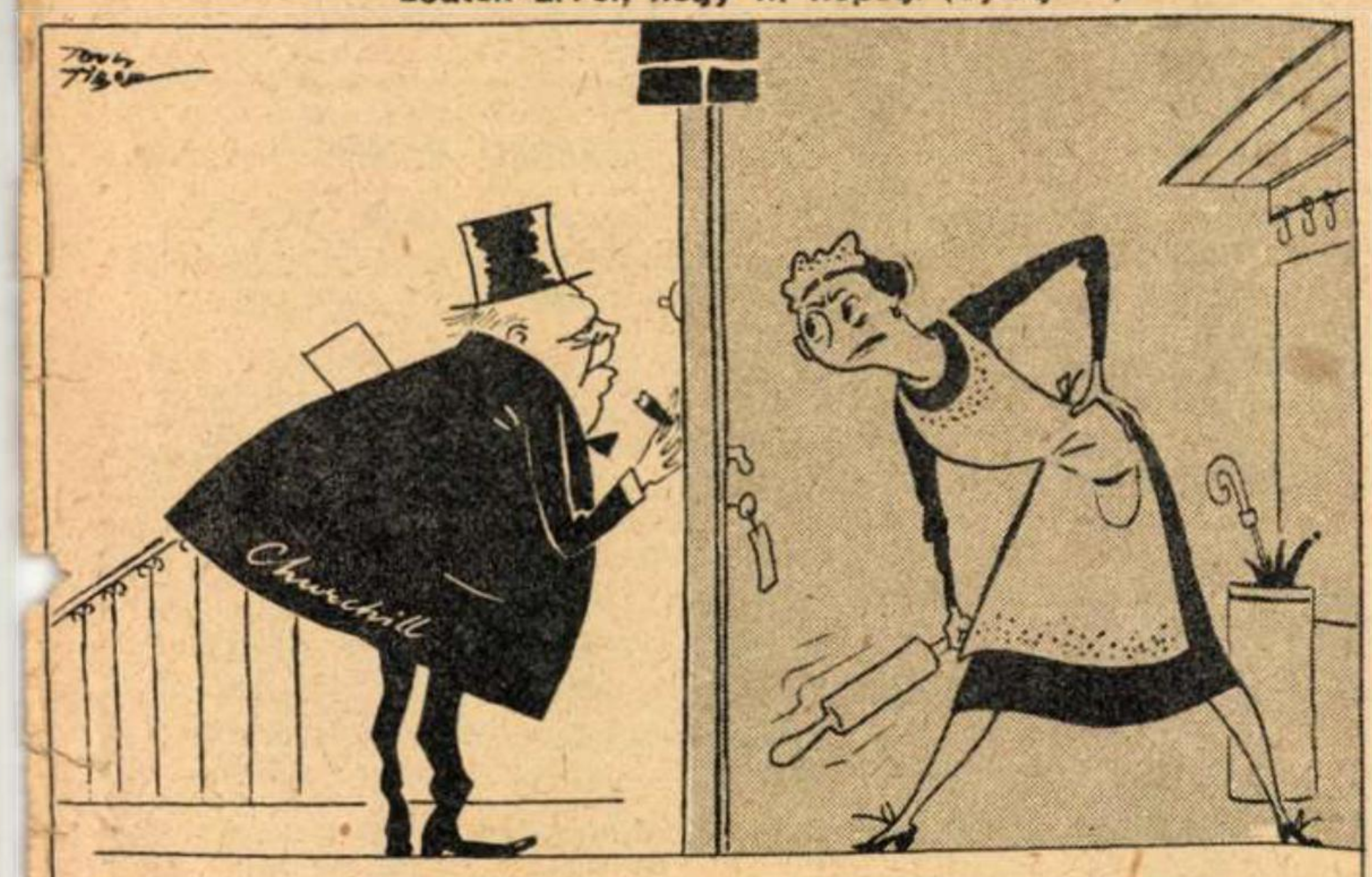

— Pszt, Mary... én vagyok!
— Ki az az én? Mi a jelszó?
— „Teljes csőd!“
— Bejöhet!

Egyre több párthíve fordít hátat Adenauernek

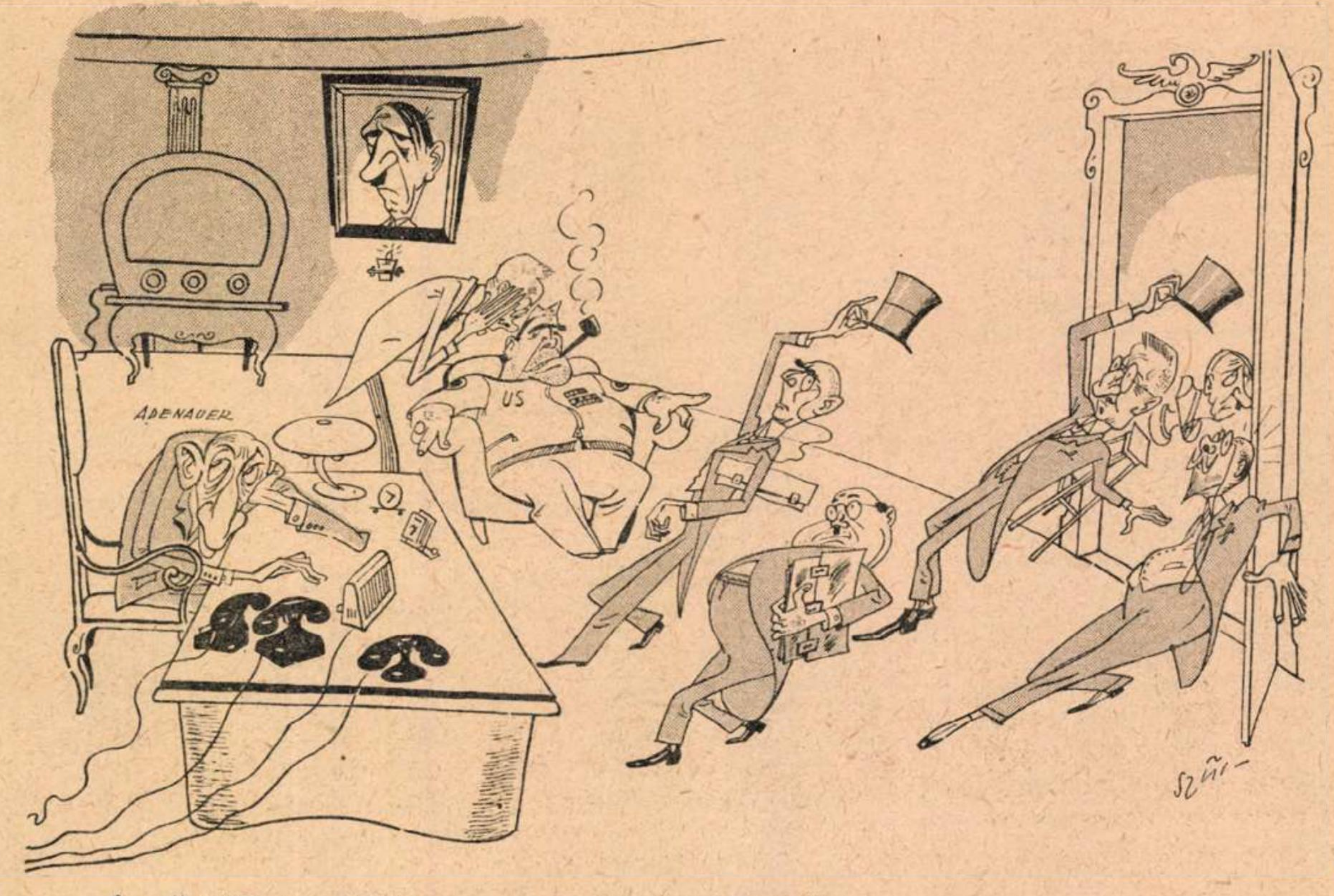

Amerikai tábornok: Miért mennek ezek olyan furcsán kifelé?
Titkár: Nem akarják, hogy a kegyelmes úr rájöjjön, hogy már ők is hátat forditottak neki.

Kocsmai flottagyakorlat

A Dániában megtartott amerikai tengeri hadgyakorlat ideje alatt a szárazföldön véres összeütközésekre került sor az angol és amerikai tengerészek között.

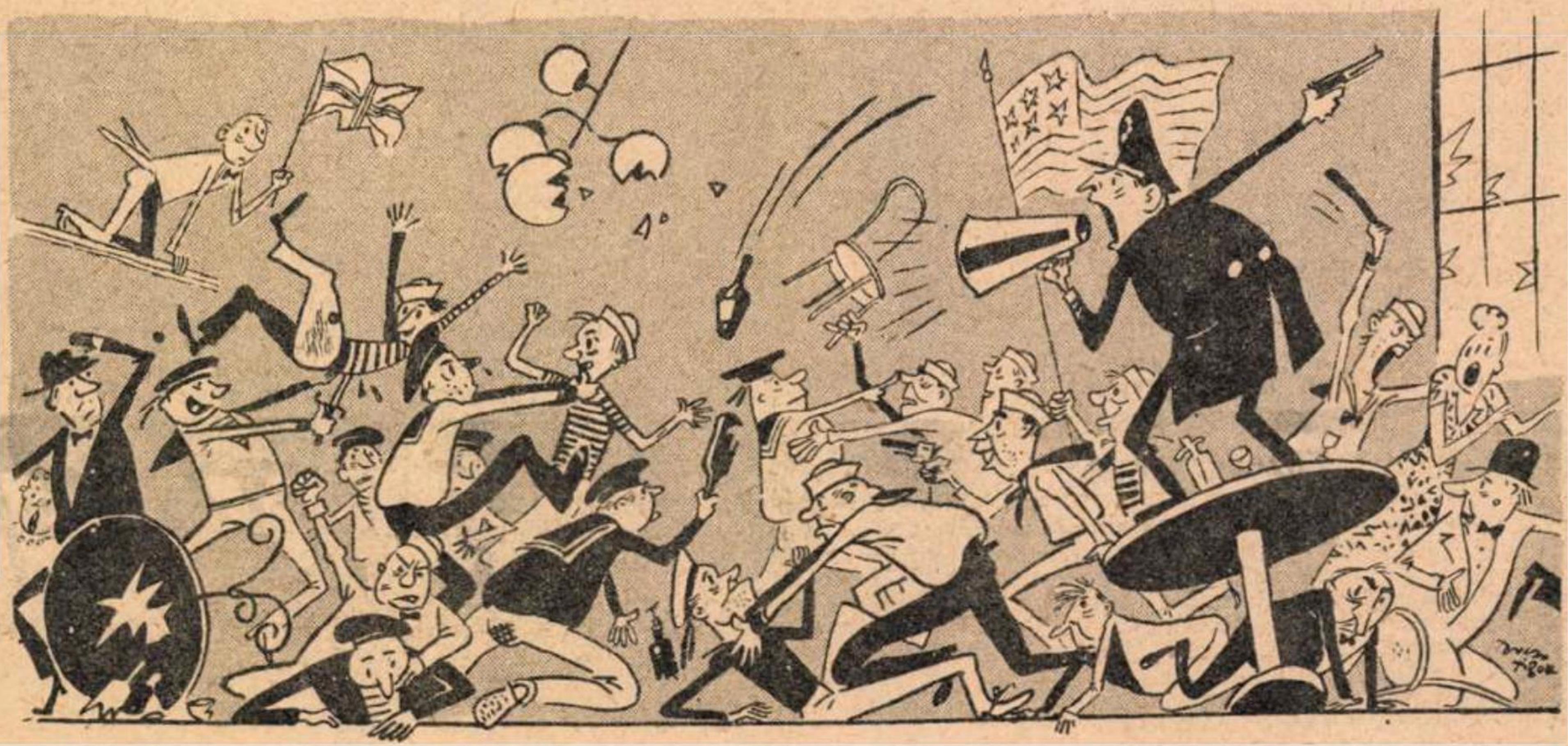

Amerikai tengernagy: Teljes gőzzel előre! Félfordulat jobbra! Húzz be neki egyet!

Nyomoztam TÜKER-ügyben

— Te megkaptad már a tüzelődet?

— Á, dehogy kaptam! Te igen?

— Én?! Egy grammot sem! Illetve öt mázsa brikettet nagy kínnal szállítottak, de a többinek se híre, se hamva!

—Én meg csak öt mázsa fát kaptam! Képzeld ezt a disznóságot! Öt mázsa fát!

— Na persze! Neked sincs protekciód! Bezzeg akinek van, az már megkapott mindent!

— Ez az! Minden attól függ, hol vagy beosztva! Megnyugtatlak, hogy aki jó helyen van, az nem vár! Annak a pincéje már tele van!

Ezt a beszélgetést naponta hallom a legkülönbözőbb helyeken. Az igaz, hogy a komoly hidegnek még nyoma sincs, de a pesti dolgozó zaklatott lélekkel fordul minden tüzelőszert szállító jármű után, amelyik nem az ő fáját-szenét hozza.

A tömeghisztéria engem is megfertőzött és minthogy eddig magam is csak egy részét kaptam meg a tüzelőmnek, vérbeborult szemmel nézem az utcán közlekedő Szefukat, amint viszik-hordják a brikettet, vagy a fát — másnak. Egy darabig próbáltam küzdeni a kórral, elnéztem kályhám vígan lobogó tüzét és igyekeztem elhinni, hogy mielőtt a pincém üres lesz, megjön az utánpótlás, leültem egy meghitt sarokba okosan diskurálni magammal. Magyaráztam, a lelkemre beszéltem és sikerült világosan meggyőznöm magamat arról, hogy a sok kocsin másnak is csak részleteket visznek, hogy ez így helyes, mert senki nem marad teljesen tüzelő nélkül, sőt így kényelmes, mert nem kell egyszerre húsz mázsa fát felslihtolnom, ami nehéz, de egyhangú tevékenység, — egyszóval értelmes és lelkes népnevelő munkámnak megvolt az eredménye.

Tegnap azonban a feleségem betört meghitt sarkomba és kijelentette, hogy én ábrándozó csacsi vagyok (lehet, hogy hülyét mondott, de úgy érzem, ennek nincs döntő jelentősége), hogy már nem emlékszem a tavalyi télre, amikor a gyerek kinőtt ágyát is eltüzeltük és a kombinált szekrényt csak az mentette meg, hogy Etel néni felajánlott a kertjéből egy pár fagyökeret, amit esténként ruháskosárban hoztunk le a Gellérthegyről s aminek a felvágatására ráment az ő (mármint a feleségem) igazgatósági jutalma, hogy ő ezt mégegyszer nem csinálja végig és ha azonnal nem intézkedem, hogy a hátralékos tüzelőnket holnap elhozzák, akkor ő közhírré teszi, hogy én mi vagyok. (Ezt egy kicsit el is részletezte, de — ismétlem — az én felfogásom szerint a jelzőknek nem szabad túlzott fontosságot tulajdonítani.) Ezzel elviharzott s én ott maradtam meghitt sarkomban eltemetve oly szépen felépített elméletem hófehér falainak üszkös romjai alatt. Határoztam! Még ma végére járok a Tüker-rejtélynek, megállapítom ki és miért kapja meg soronkívül az egész tüzelőjét, ki az aki nyugodt biztonsággal néz a tél és neje szemébe s akinek nem kell a nap legértékesebb óráit fárasztó önnépnevelő munkával töltenie. Hát igen! Nézzünk körül mindjárt a házban! A szomszédom mérnök valamelyik tervező irodában. Ő vajjon hogy áll?

— Bocsánat hogy zavarok... csak azt szeretném tudni, hogy a Tüker...

— Ne is folytassa! Nem szállít! Egy kilót sem!

— Jó meleg van itt...

— Meleg! Ha-ha! Amíg az a rongyos tíz mázsa tart, amit küldtek! De aztán! Mi lesz aztán?! Ja, nincs protekcióm!

Hát ez nem. Gyerünk tovább! Alattam a Borókai osztályvezető a Belkereskedelmi Minisztériumban a Tüker a Belker alá tartozik... hah! Ez biztosan megkapta már az egészet!

— Szeretném megkérdezni, hogy a Tüker...

— Állj! Mit tud a szállításról? Nekem még csak öt mázsa szenet küldtek! Megőrülök, ha nem kapom meg a többit!

No jó! Ez sem sikerült. Nem baj! Végére járok! A második emeleten lakik egy sztahanovista. Itt biztos az eredmény!

— A tüzelő kérdésében...

— Tüzelő? Jön a tüzelő? Végre!

Szóval ez sem. Hát ki? — riadok fel sötéten. Ide azt a protekciós alakot, aki megkapta az egész tüzelőjét s akiről az egész város beszél! Ide elém, hadd nézzek a szeme közé!

Este halálrafáradtan tértem haza. Nem volt időm beszámolni az eredménytelenségről, mert feleségem rajongó tekintete belémfojtotta a szót:

— Nagy vagy, egyetlen Pincebogaram! — (Ennek a jelzőnek döntő jelentősége van, mert legszebb napjainkra emlékeztet.) — Tudtam, hogy elintézed! Itt az értesítés, hogy holnap szállítják az egészet. Hogy csináltad?

Azonnal felvettem arcomra az erős, magabiztos, sikerekhez szokott férfi únott mosolyát és könnyedén legyintettem: — Semmi az egész! Szóltam egy pár barátomnak.

Azóta is azon töprengek, hogy ki protezsált a Tükernél, vagy a Tüspednél, vagy a Tefunál, vagy a Szefunál? Hiszen nekem senkim sincs ezeknél! Vagy talán éppen ezért kaptam meg a tüzelőt? Egyszer ennek is a végére járok!

Vidrányi István

Ludas Matyi a hédervári „Rózsa Ferenc” tszcs-ben

Ludas Matyi bemutatja a hédervári termelőcsoportot

Olvasóm, ha ráérsz máma,
Gyere velem Hédervárra
Megmutatom szépen sorba,
Mi van ottan a csoportba'!
Hatvankét család él ottan,
Négyszázhúsz a holdjuk mostan,
Körüljárni szép kis séta:
Búza, árpa, cukorrépa,
Kukoricaföld takaros,
Nem kevés a zab meg a rozs,
Krumpli (burgonya másképen),
Zöldségből is van ott szépen,
Dugványrépa, csalamádé —
Mind a hatvankét családé!
Van ott hetven tehén s bika,
Tizenkilenc jó paripa,
Kétszáz szárnyas és az ólban
Disznó röfög kétszáznyolcvan,
Ráadásul hatvan liba,
Szóval, igen sok jó dolog,
S amit alább megmutatok:
Egy-két-három apróbb hiba.

Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs

— Nem jó nóta az, hogy ritka búza, ritka árpa, ritka rozs — mondja Rosta János brigádvezető. — Mert, ha ritka a gabona, megdűl, meg aztán erősen süti a nap a tövit... Mi már keresztsorosan vetünk! Egyszer végigmegyünk a maggal hosszában, egyszer keresztben! Tíz kilóval többet vetettünk holdankint a tavaszi árpából és két mázsával többet arattunk! Minálunk már úgy szól a nóta: Sűrű búza, sűrű árpa, sűrű rozs..

Egy elmaradás története

A hédervári csoport elmaradt egy kicsit az őszi munkákkal. (Azóta már behozták az elmaradást.) De miért maradtak el?

— Az történt — mondják a héderváriak —, hogy az ásványrárói gépállomás elvitte innen a jó harmincsoros vetőgépét, azt mondták, hogy kell az ásványrárói csoportnak. Mi kaptunk helyette egy régi, hiányos 3 × 12-eset. A harmincsoros aztán Ásványrárón két napig állt. Addig dolgozhatott volna nálunk.

Két oldala van az éremnek, kérdezzük meg hát az ásványrárói gépállomásiakat is.

— Az nem áll, hogy két napig állt — mondja Páli Gizi brigádvezető. — Mert csak egy fél napig állt.

A héderváriak szerint két napig állt a gép, az ásványrárói gépállomásiak szerint egy fél napig.

Ezt a vitát tehát már csak a vetőgép tudná eldönteni.

A gépek közül azonban csak a gramofon tud beszélni, a vetőgép nem.

Izmos gyerek a kis Muki

Hatalmas cukorrépadombok, amerre a szem ellát.

— Harminc vagon cukorrépa ez — mondják büszkén a héderváriak.

— Mi történik most evvel?

— A kis Muki majd beviszi Lébényszentmiklósra.

— A kis Muki?

— Az.

— Mind a harminc vagont? A kis Muki?

— Az. De csak Lébényszentmiklósra. Onnan Ácsra, a cukorgyárba már vonaton megy.

— Ki segít a kis Mukinak?

— Senki. Elbírja az egyedül. Meg se kottyan neki a harminc vagon cukorrépa.

— Fantasztikus! Ki az a kis Muki?

— A kisvasút mozdonya.

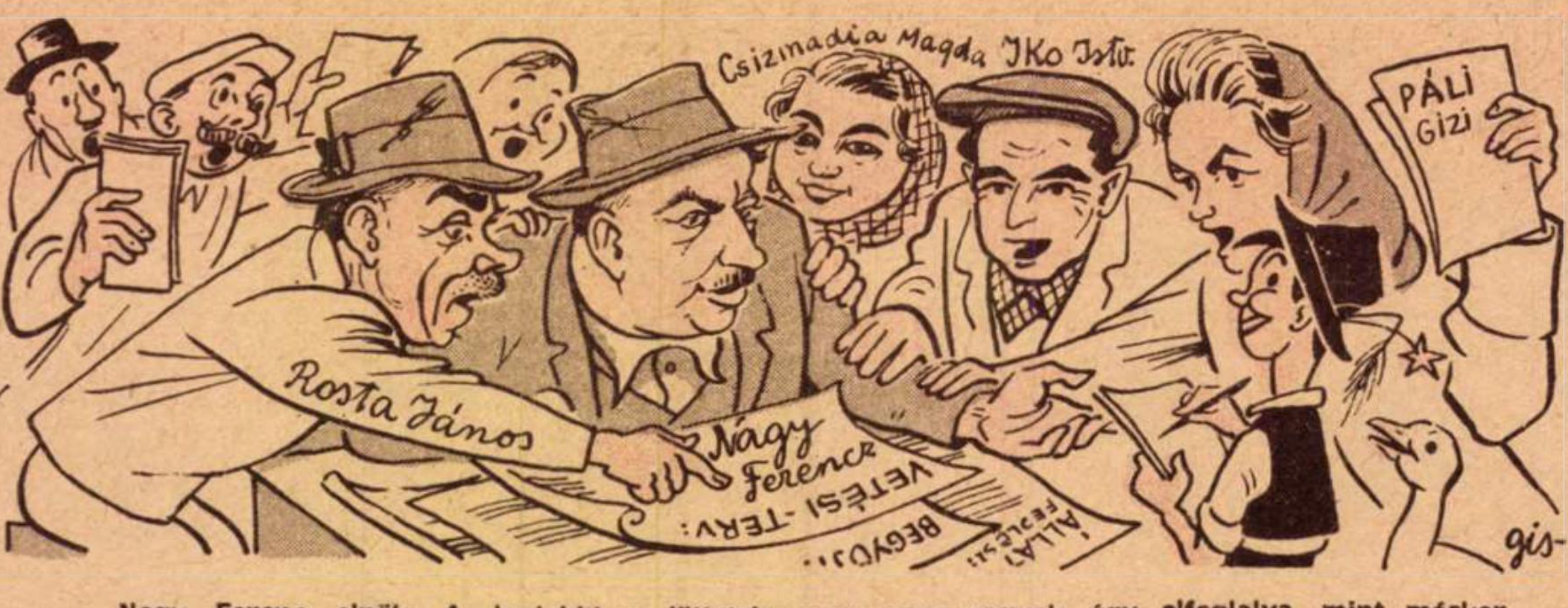

Nagy Ferenc elnök: A legjobbkor jöttetek, most nem vagyok úgy elfoglalva, mint máskor...

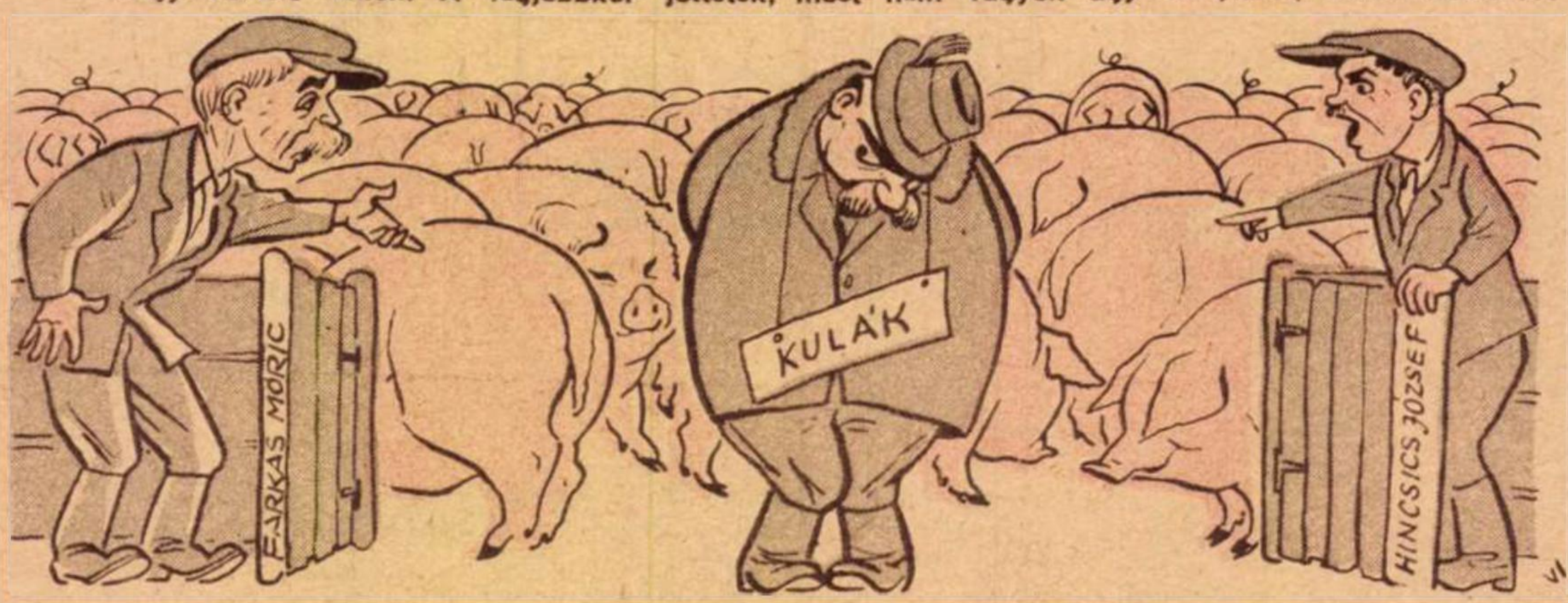

A kulák azt híreszteli, hogy a csoportnak három koszos malaca van. Képünk a kulákot, a két sertésgondozót meg a „három koszos malacot" ábrázolja.

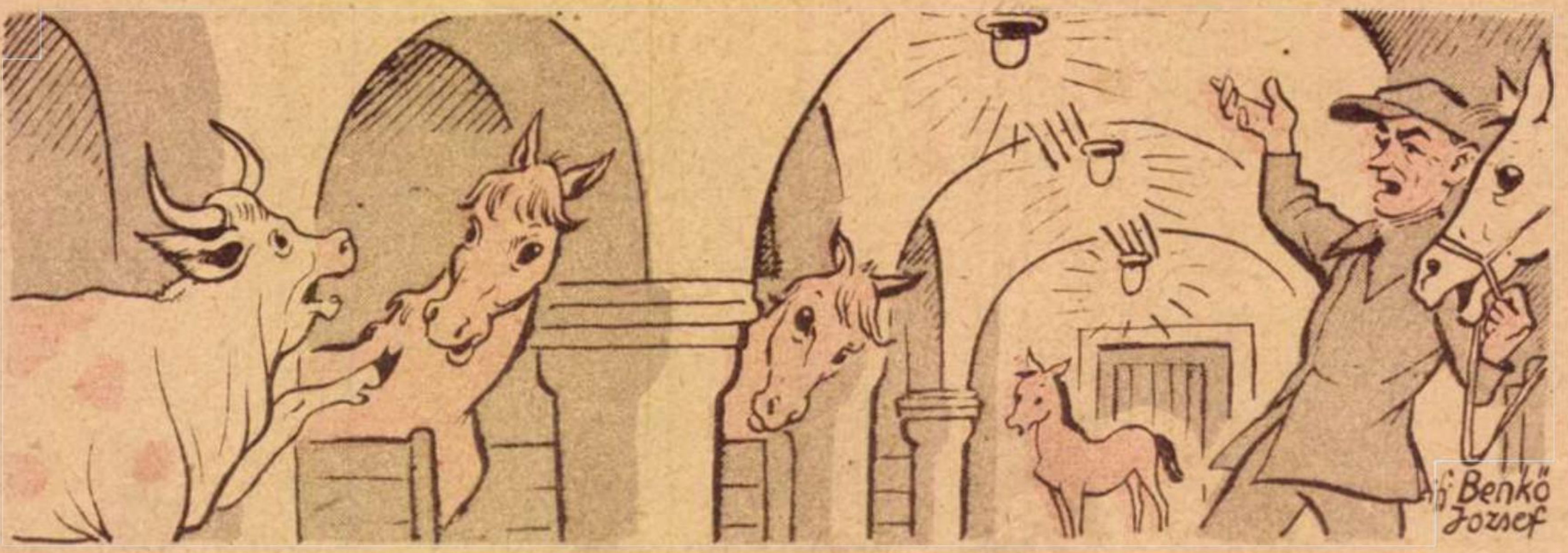

Riska tehén: Nálatok a lóistállóban már egy éve van villany. Milyen az?
Ráró paripa (lenézően): Mit érdekli egy tehént a villany?
Riska tehén (szerényen): Csak azért, mert most már nálunk a tehénistállóban is bevezetik...

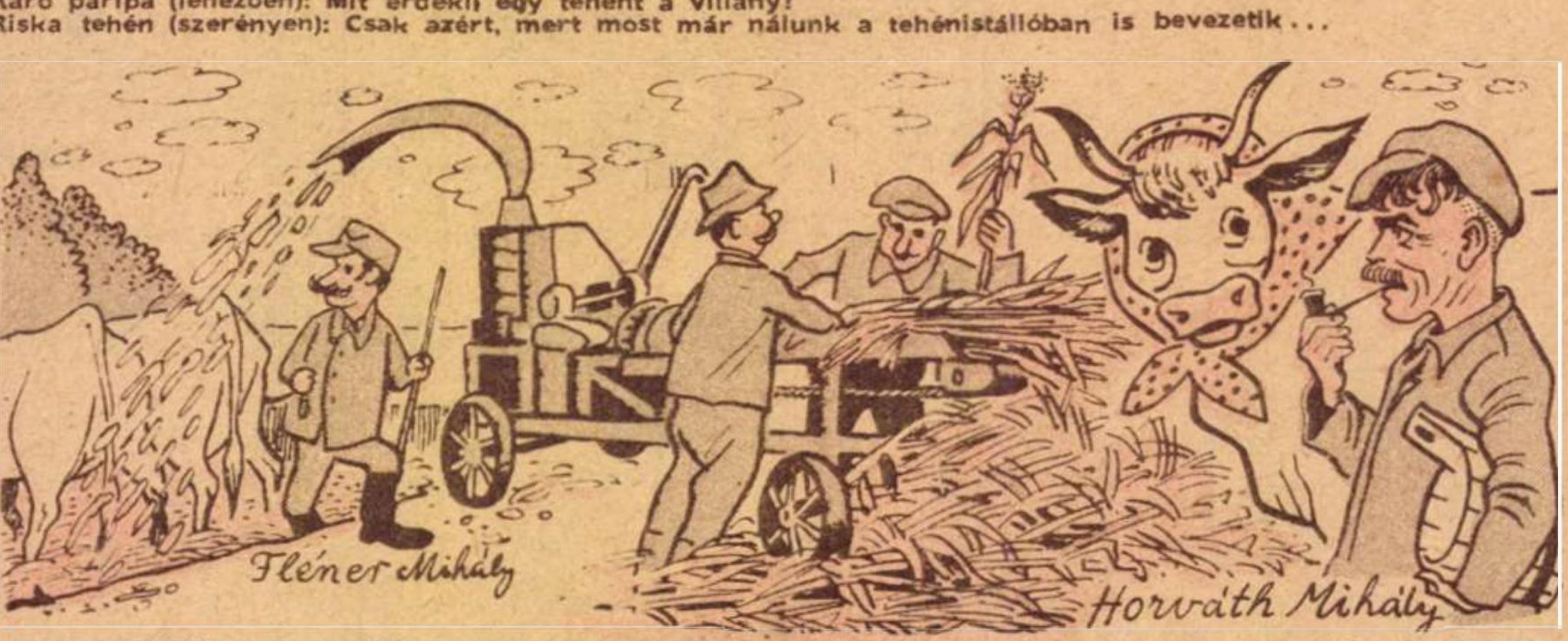

A RISKA (ezúttal Horváth Mihály fejőgulyáshoz): Jöttem megnézni a spájzomat!
Horváth Mihály: Na és?
A RISKA: Látom, hogy lesz takarmány bőven télire! Meg vagyok elégedve! A többit majd tejben közlöm...

JÓÍZŰ A SILÓTAKARMÁNY!

(Saját tapasztalatok alapján írt cikk!)

Újságban, rádióban, élőszóban gyakorta látjuk, halljuk ezt a szót: silózás, de fogadok egy betonsilóba: sok városi ember azt se tudja, hogy a silót eszik-e vagy isszák. Jelen szakcikkem célja nem a mulattatás, hanem az, hogy cikkem elolvasása után az olvasó megértse a silózás lényegét, sőt egy kisebbfajta silót maga is el tudjon otthon készíteni, feltéve, hogy szarvasmarhát tart a lakásában.

A silózás úgy kezdődik, hogy a brigádvezető rágyujt a pipájára. (Persze pipázás nélkül is lehet csinálni.) Tehát a brigádvezető rágyujt a pipájára és azt mondja a csoportelnöknek.

— Jól bevált a siló, az idén többet kéne silózni. (Ebből az olvasó még mindig nem tudja, mi a siló, de csak türelem. Mert az elnök azt feleli:)

— Már gondolkoztam a dolgon. Az idén háromszázhatvan köbmétert silózunk.

A többi igen egyszerű. Ásnak három 120 köbméteres ároksilót. (Hogy mi az az ároksiló? Hát árok. Attól lesz siló, ami belekerül.) Most következik az ároksiló megtöltése. De ezt már nem magyarázom, gyere közelebb nyájas és tanulnivágyó olvasóm, nézzük meg, hogyan csinálják itt Héderváron. Ez a zöld itt zöldcsalamádé, az ott kukoricaszár, ezek nyers répaszeletek, amazok káposztalevelek. Látod, behányják őket a silótöltőgépbe, jó hangos masina ez, dugd be a füled, ha zavar a zakatolása. A silótöltőgép felaprítja ezt a mismást és szórja bele az ároksilóba. Nem, tapasztalatlan olvasóm, azt a két ökröt, amelyik ott téblából a silóban, nem silózzák be, ezek csak gyúrják a silót, az, aki ott hajtja őket, az Fléner Mihály, azt mondja éppen az ökröknek:

— Netene! Kár azt kóstolgatni! Várjátok meg, amíg megerjed akkor lesz az finom!

Mert ha megtelik a silógödör, akkor lefojtják földdel, ha lelappad, újra feltöltik, attól aztán megerjed az a sok mindenféle, olyan jóízű lesz egész télen, hogy mind a tíz ujját megnyalná utána a tehén, ha volna neki tíz ujja.

A két ökör gyúrja a silót, az emberek gyönyörködve nézik a teli silóárkot, van itt egy vendég. Csizmadia Magda, az ásványrárói gépállomás agronómusa, az lehajol, felmarkol a másik, a kész silógödörből egy csomó silótakarmányt és megkóstolja. Elhűl bennem a vér.

— Jó? — kérdezem.

— Nem érzi? — kérdezi vissza.

Érezni csakugyan. Olyan jó szentjánoskenyérszag leng a silók körül. Kísértésbe jövök. Mi lenne, ha megkóstolnám?

— Dunaszentpálon egyszer véletlenül egy egész káposztafej került a silóba — mondja az ásványrárói agronómus. — Megkóstoltam. Jobbízű volt, mint a savanyúkáposzta.

Döntöttem.

— Kérek egy kis silótakarmányt — mentem oda az elnökhöz.

— Mintának? — kérdi az elnök.

— Nem. Kóstolónak.

Ünnepélyes pillanat. Az elnök elhányja a földet és felmarkol egy csomó silótakarmányt. Elémtartja. A tenyeréből etet.

Körülbelül olyan íze volt, mint az üvegbe eltett aszaltszilvának, csak nem volt olyan émelyítően édes.

— Vajsavas erjedése van — állapítom meg.

— Az a jó! — bólint örvendezve Fléner Mihály. — Ettől fog majd megnőni a fejési átlagunk.

Most már a megszokás biztosságával rágom a jóízű silótakarmányt.

— Csakugyan jó ez! — mondom.

Mindenki örvendezve bólogat, csak az ökrök néznek rám féltékenyen.

Egy jó elnök két hibája

Tévedés ne essék, előrebocsátjuk: Nagy Ferenc, a hédervári Rózsa Ferenc termelőcsoport elnöke nem rossz elnök. Sőt, éppenhogy jó elnök. Tudják ezt róla Győrtől Hédervárig meg vissza. Jól dolgozik, a tagság szereti. De azért nem kell elbizakodni: a hibanélküli csoportelnököt még nem találták fel.

1.

— Miért búsul kislány?

— Függetlenített brigádvezető szeretnék lenni...

— Iskolára kell menni, Irénke.

— Voltam már! Öthónapos tanfolyamot végeztem Ácson, jól. Onnét ideküldtek a csoportba függetlenített brigádvezetőnek!

— Hiszen akkor szüret, Irénke.

— Csak a szőlőben! Mert én mégse lettem függetlenített brigádvezető...

— Hátha a tagság nem akarja...

— A tagság akarja! Csak az elnök nem akarja!

— Ismeri magát az elnök?

— Ismerni ismer.

— De talán nem ismeri eléggé.

— Húsz éve ismer.

— Hát hány éves Irénke?

— Húsz éves vagyok.

— Ejnye, ejnye! Húszéves ismeretség és így bánik magával! Talán nem kedveli magát?

— Nem hinném, hogy nem kedvelne.

— Hát akkor mi a kifogás maga ellen?

— Azt mondja: „Nem akarom, hogy a tagság azt mondja, hogy betettem a lányomat függetlenített brigádvezetőnek..." Ugyanis az elnök az apám...

2.

(Szereplők: Az elnök, a brigádvezető és Ludas Matyi.)

L. M.: És hogy állunk a munkafegyelemmel?

Elnök: A munkafegyelem jó. Persze, akad egy-két kivétel...

L. M.: Kik azok?

Elnök: Úgy értve, hogy névszerint?

L. M.: Úgy bizony.

Elnök: Hát... névszerint... névszerint az nehéz.

L. M. (csodálkozva): Nincs nevük?

Elnök: Hát... lenni van éppen. Majd megbeszélem a brigádvezetővel. (Megbeszéli. A brigádvezető súg egy nevet, mire az elnök azt mondja: Az igaz, de különben jó fiú... Azt nem. A brigádvezető súg egy másik nevet, mire az elnök: Igen, igen, de az nagyon sértődékeny. Újabb súgás, harmadik név: Hm. Az biztos, hogy gyakran elmarad a munkából, de nagyon rosszul esne neki. Hm. Hm.)

L. M. (várakozóan): Tehát?

Elnök: Tehát tessék felírni: A fegyelmezetlen tagok a következők...

L. M.: Kik?

Elnök: Tessék várni, amíg befejezem! A fegyelmezetlen tagok a következőkben már a javulás útjára fognak lépni...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 221-285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10.
Felelős v.: Lengyel Lajos igazgató
Készült 257.000 példányban.